

Hanna Lee

PLANUL ASCUNS
AL DESTINULUI

Capitol 1 &2

Planul ascuns al destinului

by Hanna Lee (Lee Han Ah)

Copyright © 2018 by Hanna Lee

All rights reserved. This book or any portion thereof may not be reproduced or used in

any manner whatsoever without the express written permission of the author except for

the use of brief quotations in a book review and articles.

"Did you say it? 'I love you. I don't ever want to live without you. You changed my life.' Did you say it? Make a plan. Set a goal. Work toward it, but every now and then, look around; Drink it in 'cause this is it. It might all be gone tomorrow."

Grey's Anatomy

Capitol 1

Soarele de toamnă colora frunzele copacilor în zeci de culori, dar căldură din acea zi era probabil o ultimă suflare a verii. Era o vreme perfectă de stat la terasă și savurat un Prosecco Blue, ceea ce făceau și cele trei prietene într-o după-amiază de vineri. Erau deja fiecare la al patrulea pahar și asta făcea că orice problemă să fie deja tratată cu amuzament. Sau nu.

- Da-mi o țigare că m-am enervat, se răsti Nicole la prietenă ei care încerca să se ascundă după bretonul drept. Vrei să spui că nu te lasă să te duci la sora ta?

- Ba da..., răspunse cealaltă fată cu părul creț, roșie la față, văzându-se încolțită.

Aruncă o privire Diane care încă stătea cu pachetul întins așteptând că Nicole să se servească, chiar dacă renunțase la fumat de câteva luni și continuă:

- Doar că vrea și el să meargă. Zice că astfel are ocazia să îmi cunoască mai bine familia.

- Dar poate vrei să îl bârfești cu sor-ta pe el! se răsti nervoasă. Înțeleg să meargă când e și soțul ei acasă, ei stau că băieții... ale lor... sau toți patru, la un joc, o glumă... Dar când ea e singură și tu te duci pe la ea, el ce să caute?

Nicole luă într-un final o țigare pe care și-o aprinse repede și strase cu putere din ea.

- Nu știi... Poate greșesc eu, dar mi se pare exagerat.

- Ai dreptate, însă nu pot să îi zic să nu vină, se apară Violeta.

- De ce să nu îi poți spune? se auzi vocea Dianeii care încă se juca cu bretonul.

Ridică încet capul și după ce văzu confuzia Violetei continuă.

- Mi se pare normal ca dacă te deranjează că el vine cu tine de fiecare dată, să îi spui că vrei să stai de vorba cu sora ta, așa cum stai și cu noi, vorbind treburi de-ale femeilor.

- Păi i-am cam dat de înțeleș, însă a zis că el nu se bagă în discuția noastră, că el se joacă cu pisica... Știți că e înnebunit după mașe.

- Atunci fii mai clară cu el. Da-o dracu' de mașă, tu îi spui clar să stea frumos acasă data viitoare. Ai și tu nevoie de spațiul tău, chiar dacă e aici cu noi sau la sora ta.

- Totuși să nu fim prea dure cu el, zise Diana spre Nicole. Sunt la început... e îndrăgostit... Dacă vrea să petreacă cât mai mult timp cu ea și cu oamenii din jurul ei, înseamnă că vrea să îi între în gratii!

Și un zâmbet mare apăru pe față ei, în timp ce privirea se îndreptă acum spre Violeta devenind iar serioasă.

- Dar să nu te pună dracu' să nu îți impui limite, că altfel o să ajungi să nu scapi de el nici la baie!

Se lasă pe spatele scaunului și oftă, apoi mai luă o gură din alcool.

- Oricum cred că l-am speriat tare rău ultima dată dacă nu a mai vrut să vină și azi cu tine să ne vadă, începu Nicole să radă.

- Eh... el zice că i-a plăcut de voi și chiar ar vrea să mai ieșim altă dată... zise Violeta zâmbind pe sub mustăți. Zicea că poate trece și azi să mă ia și să mai stea câteva minute.

Nicole pufni în ras și în timp ce Diana se rezema cu coatele pe masă în direcția prietenei cu părul creț.

- Vrei să spui că după teoria ținută de Nicole ultima dată, el mai vrea să dea cu ochii de ea?

- De parcă tu ai fost vreo sfânta..., o acuză Nicole ironic.

- Eu am fost mai subtilă și, să recunoaștem, nu eram nici într-o perioadă prea bună...

Tăcerea se lasă câteva secunde în timp ce fetele își amintiră durerea prin care trecuse prietenă lor în urmă cu o lună, când tatăl ei murise. Câteva săptămâni Diana fusese foarte revoltată și avea tendința să respingă pe oricine și să fie foarte răutăcioasă, însă acum se mai liniștise și întrase încet în starea ei obișnuită de femeie calmă și răbdătoare.

- Amandouă ați fost răutăcioase, însă într-o anumită limita a acceptabilului, pot spune. Dovadă că el vrea să vă vadă și azi.

- E masochist... spune Nicole cu viclenie și cele trei începură să radă. Dar măcar el vrea să ne vadă, completă ea aruncând o privire cu

coadă ochiului Dianeii. Pe al tău când îl mai vedem la culoare?

- Dar chiar, sări Vio, vă luați de al meu, când Vlad nu a ieșit niciodată cu noi. Sunteți de aproape doi ani împreună și nu l-am văzut decât la nunți sau aniversări.

- Și înmormântări, completă Diana cu sarcasm.

- L-ai văzut tu, că eu nu l-am văzut cât am stat pe lângă tine, adaugă Nicole.

- Nu vreau să am din nou discuția asta... Știți că este foarte ocupat și nu mă deranjează că mă lasă să petrec timpul cu voi fără să mă păzească. Mie mi se pare dovadă de încredere că nu trebuie să mă verifice.

Și încheie mijindu-și ochii către Violeta cu ironie.

- Mda... cum zici tu. Măcar dacă ați fi locuit împreună, aș fi înțeles atitudinea lui, însă voi încă locuiți separat și nici nu văd să facă vreun pas.

- Nico, mie îmi place cum suntem așa. Fiecare cu locul lui, chiar dacă aproape în fiecare seară ne vedem sau rămânem unul la celălalt. El se trezește devreme să ajungă la spital, are ture peste ture, în ultimul timp a și călătorit mult... Aș stă mai mult singură în casa lui. Așa la mine acasă mă simt mult mai confortabil când el e plecat și pot să mă trezesc la ce oră vreau.

Zâmbea, însă în sinea ei știa că și-ar fi dorit că el să aibe mai mult timp pentru ea, să fie mai atent, însă se obișnuise cu acest gen de

relație și ceea ce prietenele ei vedeau ca răceală din partea lui, ea o interpreta că încredere.

Vlad nu era genul care să o bombardeze cu întrebări, atât timp cât nici ea nu era genul care să îl descoase de fiecare dată când el fugea pentru o urgență la spital. Aveau încredere unul în celălalt și astfel relația mergea de la sine. În ce direcție, însă nici ea nu era foarte sigură, pentru că avea momente ca cel de acum când simțea că și-ar dori ca el să vrea să îi cunoască prietenele ei apropiate mai bine decât o simplă discuție la o aniversare, așa cum făceau iubiții celor două de lângă ea. Alungă din minte toate aceste mici dorințe ascunse și se întoarce la discuția cu fetele, schimbând subiectul.

- Am început să lucrez la un nou proiect. Am un client care vrea să schimbe uniformele angajaților pentru sezonul de iarnă, așa că am două săptămâni să îi fac niște schițe.

- Cât de tare! exclamă Violeta. Ce face clientul asta?

- Are o cafenea în Viena și vrea să deschidă una și aici în București. Mereu schimbă câte ceva și lucrăm foarte bine împreună de vreo 2 ani.

- E tânăr? întreba repede Nicole.

- De ce întrebî? Vrei să îi faci cunoștință cu iubitul tău? atacă Diana amuzată.

- Nu. Dar poate cu tine... și bău repede din pahar, uitându-se spre altă direcție decât privirea înțepătoare a Dianei.

- Nu e tânăr și are o soție minunată, căreia îi fac rochii pentru fiecare gală și eveniment la care merge. Sunt niște clienți importanți și știi regulă mea: don't mixt business with pleasure.

- Ei bine... o întrerupse Violeta, eu aș fi amestecat un pic ceva cu tipul ăla blond pe care mi l-ai prezentat la ultimul tău eveniment. Mark... șopti aceasta visătoare.

- Și din ce am văzut, și el ar fi amestecat ceva cu Diana...

Și Nicole aruncă câteva priviri Dianeii ridicând din sprâncene cu subînțeles, făcând-o pe aceasta să radă.

- Nu este singurul meu client care este interesant... însă toți fac parte din categoria bărbaților luați care caută doar o aventură. Și pe lângă aceste amănunte, să nu uităm că nici eu nu sunt aia liberă să îmi fac de cap, așa că aș avea doar de pierdut. Deeci, nu mă gândesc la ei decât ca la niște clienți care îmi aduc foarte mulți bani atâta timp cât eu sunt drăguță cu ei, așa cum sunt cu toți ceilalți.

Discuția continuă în jurul subiectului, Vio și Nicole manifestându-și invidia vis-à-vis de lumea frumoasă în care Diana se învartea datorită afacerii pe care o avea în fashion. Creațiile ei erau cunoscute în cercuri restrânse, însă de ajuns cât să îi asigure un trai liniștit și invitații la majoritatea evenimentelor mondene, unde mereu mergea cu câte o prietenă, Vlad nesuportând acest gen de ieșiri unde considera că nu cunoști decât oameni superficiali care atunci când se lovesc de realitate ajung pe masa lui de operație.

Diana ajunsese acasă după ora șapte, un pic amețită de la atâta prosecco și parcă simțea că i se făcea din nou foame. Își verifică telefonul și nu avea niciun mesaj, așa că decise să îl sune pe Vlad să îl întrebe dacă are timp să ia cină împreună.

- Neața, Dy! se auzi vocea vioaie a acestuia.

- Neața? E deja întuneric afară, dragul meu.

- Ei... eu m-am trezit cam acum o ora după o a doua repriză de somn. Cred că încă aveam nevoie să recuperez turele de noapte de săptămâna trecută. Tu ce faci?

- Am ajuns acum acasă și îmi e foame, așa că mă gândeam că poate vrei să mâncăm împreună.

- Păi eu am mâncat ceva acum, dar dacă vrei vino pe la mine și mai comandăm ceva.

- Am ajuns de cinci minute acasă și nu am niciun chef să ies din nou în traficul care e acum în oraș, așa că mă gândeam să ne vedem mai pe la mijloc.

- Dy, nu te supăra pe mine, dar sunt super amețit după ce am dormit toată ziua și mâine dimineață trebuie să fiu la spital la șase. Hai să ne vedem mâine seară și mă revanșez cu o cină copioasă.

- Ok, se comforma aceasta. Atunci o să îmi comand ceva, că până vine o să mi se facă mult mai foame.

- OK, așa să faci, să nu se facă prea târziu. Și vezi la ce ora te mai bagi la somn azi, că ai cam depășit orele normale în ultimele zile.

Diana își recunoscuse seși că în ultimele zile stătuse până târziu ca să lucreze la ultimul proiect și din cauza asta nici nu mai avusese timp să se vadă cu Vlad, însă el fusese înțelegător și chiar insistase ca ea să își petreacă timpul ăsta concentrându-se pe proiect.

Mai povestiră mărunțișuri câteva minute și apoi își comandă ceva de mâncare la care adaugă un deșert consistent.

Puse playlistul deja obișnuit care o ajuta să între în starea de zen și, după ce făcu un duș, se întoarse în sufragerie să își ude cei doi palmieri Areca și cei trei bonsai pitici pe care îi trata ca pe copiii ei și era mereu atentă cu îngrijirea lor.

Își încheie seara după ora două spre dimineață, când simți că ochii o dureau și ochelarii îi lăsaseră urme pe nas.

Capitol 2

Obișnuita cină săptămânală ținută în vila familiei Diaconu mereu pica în zilele în care Victor avea ceva mai bun de făcut. Ritualul asta fusese o măsură disperată luată de Ana pentru a-și vedea măcar o dată la două săptămâni cei trei copii care păreau din ce în ce mai ocupați inclusiv să își viziteze părinții. Victor își iubea familia, dar întrunirile astea i se păreau prea forțate și le făcea mecanic, fără niciun entuziasm. Totuși trebuia să recunoască că dacă nu ar fi fost ele, nu și-ar gășit timp din propria inițiativă să își vadă părinții.

Simona, surioara lui de 23 de ani, mai trecea pe la el la birou și mereu îi plăcea să se facă utilă prin firmă. Era studentă la literatură și urmă să plece la studii în Anglia, dar până atunci profita de atenția

părinților care o răsfățau înainte de plecarea programată pentru începutul anului următor.

Mihnea era fratele mai mare, care după ce împlinise 30 de ani se alăturase tatălui la conducerea firmei de contabilitate, luându-și foarte în serios rolul de viitor lider, în special după ce Victor dăduse clar de înțeles că el va urma un alt drum față de ceilalți bărbați ai familiei. Așa că Mihnea devenise încet un bărbat care își luase responsabilitățile foarte în serios, iar acum își trata frățiorul că un om matur, uitând să mai facă câte o glumă așa cum făcea în când erau mai tineri.

Victor mereu avusese sentimentul că fratele lui era încă supărat că acesta nu alesese să urmeze drumul tatălui lor, așa cum mereu spuneau când erau mici. Însă Victor la 22 de ani, după ce pierduse câțiva ani prin firma familie, și-a dat seama că lumea aceea nu este de el și a urmat una din specialitățile studiate în facultate, făcându-și o firma de design interior. Până acum, cu o luna înaintea celei de-a 29-a aniversări, adunase o mulțime de premii și apăruse în reviste ca Forbes și Business Magazine pentru succesul pe care îl avea.

Chiar dacă Traian Diaconu își dorise ca și fiul său mic să i se alăture, era acum mândru că acesta își urmase inima și reușise în domeniul care îi plăcuse. Câteodată chiar se gândea cu uimire că acesta avea mai mult succes decât el, însă tot era mândru.

Cină a decurs că de obicei cu întrebările obișnuite ale doamnei Ana: "ce ați mai făcut?", "mâncăți destule fructe?", "să nu săriți peste micul

dejun, da?" și mereu culmina cu subiectul "nunțile băieților ei" pe care le aștepta.

La subiectul acesta Victor era cel mai atacat. În special după ce anunțase cu un an înainte că logodna cu Irina era ruptă pentru moment și că planurile de căsătorie sunt puse în așteptare pentru o perioadă de timp. Nimeni nu știa ce se întâmplase și de ce totul fusese anulat așa brusc. Irina plecase pentru 2 luni din țară, iar când s-a întors relația părea că și-a reluat cursul, însă niciun anunț oficial nu se făcuse. Era un subiect pe care Victor refuza să îl discute, însă el știa foarte bine motivul pentru care oprise toate acele planuri cu un an înainte.

Nu povestise nimănui pentru că știa că nimeni nu îl va înțelege, iar acum încă era confuz și nu știa în ce direcție să meargă, așa că reluate relația cu Irina, dar nu îi făcuse nicio promisiune. Nu putea atât timp cât era cineva pe lumea asta care și după ani de zile reușise în 15 minute să îi dea toată viața peste cap, la fel cum făcuse cu ani în urmă.

În urmă cu 12 ani. Atunci începuse pentru el ceva ce nu credea că o să existe veșnic în el. Sau poate cu mult înainte? O știa pe acea persoană de când erau mici. Tatăl ei și domnul Diaconu fuseseră prieteni din tinerețe și din acest motiv cam o dată pe an aveau ocazia și copiii să se întâlnească la câte o reuniune. Însă întâlnirile acestea s-au rărit și după un timp, cele două familii au avut din nou ocazia să se reintâlnească la o nuntă, unde Victor, încă un copil de vreo 17 ani se îndrăgosti pe loc de cea pe care nu o mai văzuse de peste 3 ani și care

se transformase că peste noapte într-o domnișoară elegantă cu părul blond vopsit prins într-un coc și câteva șuvițe rebele lăsate să îi cadă pe umerii goi. Purta o rochiță albastră cu corset care îi evidențiau ochii și mai albaștrii parcă de ultima dată când o văzuse el. Rochiță era dintr-un material fin, își amintea și acum textura pentru că o atinsese când dansase cu ea în acea seară. Erau la aceeași masă și din prima clipă când s-au văzut s-au așezat unul lângă altul povestind întâmplări din ultimii ani, vorbind despre muzică și cărți. Fusesse ca o primă întâlnire, mai reușită că orice întâlnire pe care și-o imaginase el vreodată. Nunta se întinsese pe un week-end întreg așa că cei doi petrecuseră destul de mult timp împreună, ignorând pe cei din jur care păreau că nu observă apropierea celor doi. Dar când week-end-ul s-a terminat fiecare s-a întors la viața lui. Chiar dacă el și-ar fi dorit să îi mărturisească ei sentimentele de care el era acum perfect conștient, știa că ea avea o relație cu cineva și a lăsat-o să plece fără să îi spună nimic. Dar pe lângă asta, îi fusesse frică că ea, care era mai mare cu doi ani că el, să nu radă de mărturisirea lui inocență.

Și după 11 ani, în care nu se mai văzuseră și nu își mai vorbiseră deloc, a revăzut-o la un eveniment caritabil.

În toată mulțimea de oameni îmbrăcați black tie, ea i-a părut cea mai sclipitoare și a zărit-o din clipa în care intrase în sala mare. Purta o rochie neagră mulată pe corpul subțire, cu omoplații goi și un decolteu mic în față. Părul, acum revenit la culoarea naturală de șaten închis, îi cădea în bucle mari peste umeri acoperind goliciunea frumoasă a rochiei. Îi privea de la distanță mișcările grațioase ale

mâinilor și invidia pe cei care aveau ocazia să o atingă când îi erau prezentați. Și zâmbetul ei, la fel de luminos că ultima dată când râsese la glumele lui, acum părea matur și...forțat. Trecuseră minute bune de când nu își luase ochii de la ființa care era la numai câțiva metri de el, însă era doar blocat, fără să facă niciun pas înspre ea, iar când simți că poate să se miște, o mână rece se încătușase într-a lui. Era Irina care observase că el era pierdut în peisaj, iar în scurt timp avea să afle motivul.

El a reușit totuși să se desprindă de grup și să se apropie de ființa pe care dorea în clipa aceea să o ia în brațe, însă omul matur și responsabil care era acum nu putea să cedeze acestui impuls și se opri la un metru în fața ei, când observă bărbatul pe brațul căreia ea avea mâna înfășurată.

Și-a ridicat privirea spre el și într-o secundă a putut să vadă o nuanță roșiatică în obraji ei și un zâmbet real pe chip.

Da, acesta era zâmbetul acela pe care el îl știa, iar cei din jurul ei nu. Poate doar tipul pe care ea i l-a prezentat că fiind iubitul ei, un doctor căruia el nu se chinuse să îi țină minte numele. Îi fusese dor de ea și își dorea să o ia de-o parte câteva minute, departe de toți oamenii aia, să o întrebe măcar ce mai face și ea să îi poată răspunde sincer, așa cum o făcea înainte, nu cu un formal "bine" pe care îl spunea acum de față cu toată lumea. Însă apariția Irinei și autoprezentarea acesteia ca logodnica lui, i-a spulberat orice gând de a o lua de mâna pe această ființă.

Și după această seară realitatea l-a lovit din nou. Ajuns acasă împreună cu Irina, pentru prima dată de când era cu ea a simțit nevoia să fie singur, așa că a lăsat-o să se ducă la somn înaintea lui și el a stat toată noaptea treaz în sufragerie, cu doi nasturi de la cămășă desfăcuți și cu un pahar de whisky în mână, privind în gol. A încercat să își bage mințile în cap și să înțeleagă că acum fusese a două șansă pe care o ratase, însă totodată realiza că ce și-ar fi dorit el să facă era o copilărie și probabil că făcea o mare greșală. Ea era cu altcineva, el era cu cineva și era foarte probabil că ea să nici nu îi împărtășească sentimentele și astfel risca să îi dea și vreo palmă.

Însă ce simțea pentru ea și cum îl făcuse să se simtă după această scurtă revedere nu dispăru prea ușor, iar la o săptămâna după acea seară, își dădu seama că relația cu Irina era departe de ceea ce simțea el pentru o persoană cu care nu avea nimic real. Așa că a decis ca planurile de căsătorie să ia sfârșit, simțind că este lucrul cel mai corect pe care îl putea face și Irinei, chiar dacă această fusese foarte afectată de decizia lui la momentul respectiv.

Dar după câteva luni renunță din nou la ideea de a încerca să o caute pe acea ființă care îi dăduse toate planurile peste cap, în special după ce aflase că relația cu cel din seară respectivă se anunța a fi destul de serioasă, unii chiar prevestind căsătoria lor în anul care urmă. În timpul asta lucrase cu mintea și reușise să înțeleagă că sentimentele copilăriei nu își mai aveau locul nici în viața lui și în nici un caz în viața ei, și cu greu reluate o relație rece cu Irina, mai mult la insistențele ei și ale mamei care o adora pe aceasta.

Dacă cina din această seară se dovedise la fel că celelalte, ce a urmat nu a mai fost atât de ușor de digerat.

După masă, Traian își chema cei doi fii la o discuție ca între bărbați în biroul lui, lăsând cele două femei să își povestească de-ale lor.

- Nu v-am cerut niciodată ceva de genul ăsta, însă de data asta am nevoie să mă ajutați cu ceva. Mai exact să faceți ceva pentru sufletul meu, iar dacă ce vă cer este exagerat, vă rog să îmi spuneți.

Cei doi bărbați se uitară unul la celălalt neînțelegând despre ce este vorba și apoi înapoi spre tatăl lor așteptând mai multe lămuriri.

- E posibil să fiu însă prea îndurerat și de aceea să acționez în felul ăsta, însă ce va rog nu vreau să știe nimeni în afară de noi trei, și aruncă o privire spre ușa, făcând referire la cele două femei din camera alăturată. Știți că acum câteva săptămâni prietenul meu din tinerețe, Marinescu, a murit.

Numele de familie făcu stomacul lui Victor să se strângă brusc.

- Familia lui a avut mereu un loc deosebit în sufletul meu. Ei m-au stimulat să fiu ceea ce sunt acum, însă timpul și munca ne-a ținut departe unuia de ceilalți și vă amintiți și voi din copilărie cum era pe atunci. Din păcate am fost prea fricos să mă duc până la el, pentru că nu am vrut să accept că sfârșitul lui e aproape și ... vocea îi tremură, însă continuă. Uite că s-a întâmplat și eu nu am făcut nimic pentru el, nici că prieten.

Își ridică privirea spre cei doi băieți ai lui așteptând o reacție și totodată încercând să își găsească cuvintele potrivite.

- M-ar plăcea că voi să găsiți o modalitate să duceți mai departe acea prietenie. Știu că este ciudat și poate o să vi se pară absurd că vă cer asta... Însă vreau să le fim alături. Și nu mă refer la a le da bani, pentru că nu or să accepte niciodată, chiar am vrut la înmormântare să deschid subiectul cu Elena, dar m-a amenințat că mă bate dacă pomenesc de așa ceva și o cred în stare.

Se așază pe un fotoliu amintindu-și scena respectivă și cum, printre lacrimile de durere care predominau atunci, femeia aceea reușea să facă o glumă. Însă tristețea îi apărură pe chip amintindu-și restul zilei și durerea care domnea atunci.

- Voi nu ați fost acolo să vedeți o familie pe care am văzut-o mereu râzând, în momentul acela era sfâșiată de durere. Iar copila aia nu știu de unde a avut atâta putere să se țină tare aproape toată ziua ca o stană de piatră, până când efectiv a... cedat. Ochiul i s-au umplut de lacrimi și s-a lăsat în genunchi iar pentru prima dată am văzut-o că și-a acoperit fața cu mâinile. Abia în clipa aia, Diana a realizat ce se întâmplase, iar eu am înțeles că nu pot să îi las singuri.

Victor sări în picioare îndreptându-se spre fereastră. Imaginea descrisă de tatăl lui îi opri respirația. Îl durea atât de tare că el nu fusese lângă ea și acum nu putea decât să își strângă pumnii pe lângă corp nervos pe el că în ziua când primise vestea decesului, el alesese să nu își anuleze călătoria de afaceri, în loc să fie alături de ea.

- Spune-mi la ce te-ai gândit, spuse hotărât Victor, în timp ce inima îi galopa nebună.

Traian răsuflă ușurat văzând că ar putea avea susținerea celor doi fi ai săi și continuă:

- Darius este un IT-ist destul de bun, din câte am aflat, iar sora lui Diana este creator de modă, parcă. Vreau să găsim o modalitate să lucrăm cu ei, să investim în ei și poate în timp legăturile de afaceri dintre voi vor duce la prietenii minunate cum am avut cu părinții lor. Poate sunt un bătrân visător, însă mi-ar plăcea să vă văd pe toți apropiați că atunci când erați mici.

Victor se întoarse spre fratele său așteptând părerea acestuia.

- De acord, zise și cel din urmă.

În mintea lui Victor se făceau niște conexiuni nebănuite care îi făcură pielea ca de găină, însă gândurile îi fură întrerupte de Mihnea.

- Cred că aș putea să iau legătură cu Diana. S-ar înțelege bine și cu Gabriela, poate chiar ar putea să lucreze împreună și în timpul asta pot să o ajut cu contabilitatea pe firma ei.

Chiar dacă relația lui Mihnea cu Gabriela era una destul de serioasă, Victor cunoștea firea aventurieră a fratelui lui vis-à-vis de femeile frumoase și era una dintre ultimele persoane pe care le dorea în jurul Diane. De fapt în clipă asta nu ar fi vrut pe nimeni lângă ea, decât el.

Imaginea femeii pe care o văzuse cu un an înainte, zâmbind și radiind de frumusețe, acum era bântuită de povestea dureroasă a tatălui lui, iar de data asta nu mai avea de gând să stea degeaba.

- Cred că mai ușor o să lucrezi cu Darius. Amândoi sunteți pe domeniu real și oricum mereu va plangeti că aveți probleme cu compania care

se ocupă de serverele voastre, așa că el pare a fi omul potrivit pentru ceea ce faceți voi.

Se așeza tacticos pe fotoliul de unde se ridicase mai înainte și puse picior peste picior luând poziția lui secretă de negociere care mereu avea rezultate pozitive.

- Eu de ceva timp intenționez să îmi cumpăr o mașină care prindează materiale textile în rolă, pentru că vreau să îmi personalizez materialele pe care le folosesc la decorațiunile interioare. Pot să mă folosesc de nouă ramură a business-ului să îți propun Dianei să lucrăm împreună, ea folosind materialele personalizate la creațiile ei.

Tot planul ăsta îl inventă într-o fracțiune de secundă și nu îi venea să creadă că reușise să scoată o idee care chiar i se părea genială în acest moment și pentru afacerea lui.

Traian și Mihnea îl priviră câteva clipe uimiți. Traian fu primul care afișă un zâmbet vizibil încântat de plan.

- Și dacă ea nu e interesată să folosească materiale personalizate? întrebă Mihnea.

Asta nu renunță așa ușor la bătaie, gândi Victor aruncând o privire tăioasă fratelui său.

- Atunci o să îți propun să mă ajute la câteva proiecte pe partea de design interior. Sunt sigură că poate să îmi schițeze câteva modele pentru...draperii, și accentuă ultimul cuvânt cu ironie.

- Așa rămâne! fu de acord domnul Diaconu plin de entuziasm. Mihnea tu îl cauți pe Darius să vină să ne ajute cu partea de IT, iar Victor, tu ie

legătură cu Diana și vedeți cum faceți mașina aia de print să facă și profit.

După câteva minute în care Traian își strânse fericit în brațe cei doi băieții ai săi, acesta ieși din birou fiind urmat de Mihnea. Victor rămase câteva minute în urmă prăbușindu-se din nou pe fotoliu și își duse mâna spre inima care îi bătea cu putere. În ce se băgase?

Capitol 3 & 4

Capitol 3

Prima rază de soare parcă îmi taie stomacul în două și în 2 minute aveam aceeași senzație de vomă în timp ce inima îmi bătea cu putere. Îmi verific brățară care îmi măsoară pulsul și îmi arată recordul de 137 bătăi pe minut... *Nici când alerg nu am pulsul așa mărit.* Încerc să mă concentrez pe respirație să alung starea de greață. Inspir 1... Expir 1... Inspir 2... O șuviță mă gadilă pe la nas și pierd numărătoarea. *Fuck...* Mă uit la ceas și văd că e abia 7:49. *Chiar plănuiam să mă trezesc după 10, la cât de obosită sunt...* mă plâng la pernă. Dar tot îmi vine să vomit și simt că dacă mai stau întinsă, o să fac o bucurie pernei, așa că mă ridic repede și mă duc la baie să îmi dau cu multă apă rece pe față.

Nu înțeleg de ce am stările astea. S-au agravat la ceva timp după ce a murit tată, însă îmi amintesc că existau și înainte, destul de rar, e adevărat, dar și atunci fără explicație.

Stau cu mâinile sub apă rece și las jetul să îmi răcorească încheieturile mâinilor. E relaxant și mă concentrez pe apă. Îmi place și simt cum inima se mai liniștește. Verific din nou pulsul: 125 bpm. *Sunt pe drumul cel bun.*

După câteva minute și un duș mă întorc în sufragerie. Acum soarele îmi este prieten și îmi place cum scaldă toată încăperea în lumina. Visul meu era să am o casă cu geamuri foarte mari, așa că acest apartament este cea mai mare realizare a mea.

La tv Busu mă anunță că urmază câteva zile ploioase. Urăsc vremea ploioasă, dar îmi plac ploile. E ciudat... Dar dacă stau să mă gândesc nu îmi plac zilele ploioase când am drumuri de făcut prin oraș, pentru că este haos în trafic, iar săptămâna asta din fericire nu am prea multe întâlniri, pentru că trebuie să mă concentrez pe proiectul cu uniforme.

Am chef să ies din casă, așa că decid să dau o tură până la birou, unde pot să verific și în atelier cum se descurcă fetele cu rochia de seară la care mai au ele de făcut mici ajustări până îmi pun și eu cu adevărat amprenta.

Profit că e totuși cald afară și mă gândesc câteva minute care este rochia norocoasă care o voi purta azi, poate ultima dată pe acest an. *De ce gândesc așa pesimist? Poate totuși o să fie cald cât să le port și în octombrie.* Așa că mă opresc la o rochiță neagră cu un colț mai lung în dreapta și foarte vaporosă, trag repede o pereche de balerini și ies din casă strângându-mi părul în coadă prin ajung la lift.

După o staționare la Starbucks ajung la birou pe la 9:30 spre marea uimire a Valentinei – asistenta mea minionă.

- Neața! mă salută cu ochii mari de uimire. Ai căzut din pat?

Îi arunc o privire tăioasă și foarte serioasă. Mi-e foarte dragă, dar acum încerc să mă prefac indignată. Nu-mi iese și îmi scapă un zâmbet.

- Ceva de genul... îi răspund cu o mică grimasă amintindu-mi starea de la prima oră.

Însă ceva mă blochează și mă pierd cu privirea în gol gândindu-mă la stările mele din fiecare zi. *Ceva nu este în ordine.*

- Diana, ești ok? mă trezește Valentina privindu-mă suspicioasă.

- Da, îmi revin repede, dau o tură pe la fete să văd în ce stadiu sunt cu rochia.

- Ok, dacă ai nevoie de ceva, să îmi spui, se oferă ea așezându-se la micul birou.

O jumătate de ora mai târziu și ies din atelier mulțumită de progresele pe care le fac cele două fete. Evaluând ritmul lor, în maxim două zile o să vină rândul meu să mă ocup de rochie și deja sunt nerăbdătoare să mă apuc de ea. Dar momentan am de lucrat la uniforme și schițele făcute în ultimele zile nu prea îmi par a fi ceea ce are nevoie acest client.

Mă întorc în biroul meu trecând pe lângă Valentina care este concentrată pe realizarea site-ului. Îmi zâmbeste și se oferă din nou

să mă ajute dacă am nevoie de ceva, însă o liniștesc făcându-i cu ochiul.

Închid ușa din sticlă sablată dintre cele două încăperi și mă așez pe scaunul de lângă masa albă pe care o am pe post de birou.

Încăperea este foarte asemănătoare cu apartamentul meu: alb, luminos și cu câteva plante verzi. Singurele pete de culoare le reprezintă două tablouri pictate de mine cu mulți ani în urmă care reprezintă fiecare câte o femeie nud, una din lateral, altă din față. Azi însă vreau mai multă culoare. Simt nevoia de ceva mai mult.

- Valentina!

- Da! răspunde ea apărând imediat în pragul ușii.

- Pot să te rog să dai o fugă până la florărie? Vreau să am în birou un buchet mare și foarte colorat. Nu doar o singură culoare și fără trandafiri, îi spun hotărâtă.

- Fără trandafiri? mă întrebă suspicioasă.

Niciodată nu am vorbit cu ea despre florile preferate și probabil se așteptă să fiu ca toate femeile care sunt lesinate după trandafiri roșii. Eu însă prefer lalelele albe, dar puține persoane știu asta despre mine. Prea puține.

- Fără trandafiri, îi confirm. Orice, dar să fie colorate. Fetele alea știu să facă buchete frumoase, așa că nu îmi fac griji.

Dar îmi fac... sper să nu îmi vină cu o sorcova. Încerc să am încredere că o să fie frumos.

- Ok, dar pot să merg în vreo 15 min? Am ceva de terminat la o poză.

- Nu este problemă, o liniștesc cu un zâmbet. Când te eliberezi.

Se întoarce la biroul ei închizând ușa și eu mă las pe spate cu scaunul. Încă mă simt agitată, așa că îmi verific pulsul: 97 bpm. *Ceva nu este în ordine*, îmi repet în gând. Poate că este timpul să îmi fac și o programare la doctor, pentru că spre rușinea mea nu am fost să verific în toate aceste luni cauza stărilor mele.

Nu este cazul să o deranjez pe Valentina pentru așa ceva, și de data asta nu ezit să pun mâna pe telefon și o sun pe doctora de familie, care este o cunoștință mai veche și în care am destul de multă încredere.

Zece minute mai târziu Magda mă programase deja la control, eco și încă câteva seturi de analize pentru a două zi dimineață, așa că acum pot să mă concentrez din nou pe muncă mea și schițele care îmi zac în față.

Mă pierd în muncă și abia o observ pe Valentina aparând în birou cu un buchet mare de flori care este de-a dreptul superb. Simt cum față mi se luminează, iar Valentina răsuflă ușurată și îmi dau sema că era la rândul ei îngrijorată că nu o să îmi placă.

- Hai că nu sunt atât de pretențioasă, o mustrez citindu-i reacția.

- Ba ești, recunoaște ușor aroganță și mândră de reușită ei. Mă bucur că îți place și ai dreptate că fetele alea chiar se pricep!

Nu termină bine că telefonul ei sună și fuge să răspundă.

Mă îndrept spre buchetul din vaza mare și mă pierd cu nasul prin flori. Nu au un miros prea puternic, dar jocul de culori îmi place și mă bine-dispune.

- Diana, o aud lângă mine pe minionă brunetă cu o voce șoptită. Te caută un domn, Victor Diaconu.

Liniște. Și nu pot să îmi aud decât inima care bate că nebună și instant fiorul ăla din stomac pe care îl simt aproape în fiecare dimineață își face prezența. Întind mâna încet spre telefonul din mâna Valentinei și aceasta mi-l dă, ieșind repede din birou.

- Alo, reușesc să spun cu o voce înceată.

Mintea îmi joacă feste și imaginea lui Victor îmi pare mai reală că niciodată când îi aud vocea în aparatul de lângă urechea mea.

- Diana? Bună!

Vocea lui e calmă, că o șoptă, așa cum îmi amintesc vag că era vocea lui.

- Bună, Victor! Încerc să îmi regășesc glasul și să îmi ascund surpriza. Ce mai faci?

- Bine, mulțumesc de întrebare. Tu cum mai ești?

Agitată că o sticlă de cola scăpată de la etaj?

- Destul de bine. Tocmai am cumpărat un buchet mare de flori și în clipa asta mă minunăm cât de frumos este.

*De ce simt că pot să îi spun tâmpenia asta fără să mă creadă nebună?
Nu am mai vorbit de atâta timp cu el...*

- Lalele albe?

Da... asta este motivul.

- Nu... răspund cu o voce melancolică. Azi am vrut să încerc ceva foarte colorat și diferit.

- Fă-i o poză și trimite-mi. Sunt curios să văd ce buchet ți-a adus bucurie pe ziua de azi.

Mă blochez. Sunt confuză de lejeritatea conversației după atâta timp.

- Dar până atunci, să revenim la motivul pentru care te-am sunat. Vocea lui este hotărâtă și serioasă acum, și încerc să îmi revin adaptându-mă tonalității lui.

- Te ascult.

- Vreau să dezvolt o nouă ramură a afacerii, însă cred că o să am nevoie și de ajutorul tău.

Face o pauză și continuă observând că nu zic nimic.

- Este mai mult de explicat, dar cred că cel mai bine ar fi dacă luăm prânzul într-o zi și discutăm mai multe. Ce părere ai?

Sunt din nou confuză. Și intrigată.

- De acord. Când vrei să ne vedem?

- Miercuri ești liberă?

- Nu am nimic în program, deci este ok.

- Perfect. Îi transmit locația și ora secretarei tale?

Și îmi dau seama că el nu are numărul meu personal, de aceea a sunat pe numărul de office.

- Nu, o să îți dau un sms de pe numărul meu. Pe numărul de pe care ai sunat acum, nu?

- Da. Acesta este numărul meu. O să îl memorez pe al tău când o să îmi trimiți și poza cu buchetul.

- Așa o să fac, și nu mă pot abține să nu zâmbesc.

După o pauză de 2 secunde de tăcere, vocea lui calmă se aude din nou.

- Mă bucur că te-am auzit, Diana. Ne vedem miercuri.

- Pe miercuri, Victor. Să ai o zi frumoasă în continuare.

- Și tu la fel!

Închide, iar eu rămân cu telefonul încă la ureche câteva clipe.

Sunt încă confuză și nu știu ce a fost asta. Sunt curioasă de discuția pe care vrea să o aibe cu mine, însă un sentiment ciudat îmi alimentează în continuare starea de agitație. *Probabil că m-a luat prin surprindere.*

Adevărul este că a trecut atâta timp de când nu l-am mai văzut pe Victor.

Mă așez visătoare pe scaun și îmi amintesc când a fost ultima dată. Eram la o petrecere și eram oarecum plictisită de atmosfera formală, însă câteva cunoștințe reușiseră să mai dea culoare evenimentului alb și negru.

Îmi amintesc perfect seară aceea. O fracțiune de secundă am avut impresia că zăresc un chip cunoscut și un fior mi-a străfulgerat stomacul, însă l-am ignorat imediat fiind conștientă că mai erau și alte cunoștințe la acest eveniment. Însă câteva minute după aceea un chip mult prea familiar stătea la o mică distanță de mine.

Înalt, îmbrăcât într-un costum negru și papion, părul șaten închis puțin rebel și ochii lui negrii mă priveau fix. *Un fel de Theo James în varianta mult mă familiară*, mă gândesc pentru o clipă. Fiorul a reapărut și inima a luat-o la goană, însă bucuria revederii nu am putut-o stăpâni și l-am întâmpinat cu un zâmbet plin de fericire. Și sincer. Îmi fusese dor de el, băiatul cu care copilarisem și cu care dansasem toată seara la o nuntă, ca doi adolescenți îndrăgostiți. Oare eram îndrăgostiți sau eram doar doi copii cărora le făcea plăcere să petreacă timpul împreună și să vorbească despre tot felul de prostii?

Dar în fața mea nu mai era cel adolescent, ci un bărbat superb care nu mai avea nimic în comun cu băiatul pe care nu îl mai văzusem de peste zece ani decât ochii negrii la fel de pătrunzători.

Nu îmi amintesc discuția... au fost cuvinte formale, fiind conștinată de privirile celor de lângă mine. I l-am prezentat pe Vlad și știu că am avut un sentiment de rețineră, probabil cauzat de cearta pe care o avusesem cu acesta chiar în seara respectivă, nefiind un mare fan al

ieșirilor de acest gen, și pentru că fusese la un pas să mă lase baltă și în această seară. Dar Victor părea atât de calm și privirea lui devenea hipnotizantă. Mă regăseam în ea, eu cea copilăroasă și plină de viață. Însă nu știu de unde a apărut la brațul lui o brunetă foarte simpatică, care s-a prezentat că fiind logodnica lui, iar eu m-am simțit că trezită dintr-un vis cu doi adolescenți. Mare lucru nu mai îmi amintesc din acea seară, doar că în puținul timp cât am mai stat, nu l-am mai văzut, chiar dacă l-am căutat de mai multe ori cu privirea prin mulțime.

- Mai ai nevoie de telefon?

Vocea Valentinei mă sperie. Mă uit la ea o clipă încă pierdută prin frânturi de amintiri.

- Stai o secundă să îmi notez numărul care a sunat.

Trebuie să îi dau un sms.

Capitol 4

Magda se uită de câteva minute pe toate hârtiile din față ei. M-a controlat de două ori de când am ajuns dimineață la ea și, sincer, deja sunt obosită. Nu am mâncat nimic și cred că se apropie ora prânzului. Dacă nu îmi da diagnosticul mai repede, o să mușc din ea de foame.

- Pot să îți spun sigur că ce ai tu nu este de natură fizică.

Ridic o sprânceană și aștept să continue.

- Fizic ești perfect sănătoasă. Observ doar o ușoară esofagită, dar asta este, mai mult că sigur, din cauza episoadelor de vomă pe care le ai.

Dar în rest totul îți garantez că este ok.

Așează tacticos hârtiile pe birou, ridică privirea spre mine și mă scanează cu privirea.

- Cât de stresată ești?

Ridic din nou din sprânceană. Vreau să o iau la mișto, însă tonul ei este prea serios să mă arunc la glume.

- Nivel normal, dacă pot să spun așa. Nimic ieșit din comun.

- Ai spus că stările astea le ai în special de când a murit tatăl tău, dar le aveai și înainte.

- Mai rare, dar da, erau o dată, de două ori pe săptămâna.

- Și cam de când au început?

Întrebarea m-a pus pe gânduri. Încerc să derulez fiecare lună în cap și cu greu îmi amintesc un episod care cred că era cam printre primele de acest gen.

- Cred că de aproximativ un an de zile.

Oftează.

- S-a întâmplat ceva în perioada aia?

Iar stau să mă gândesc, dar nimic nu îmi vine în minte.

- Diana... eu nu sunt de specialitate, dar sunt sigură că problema ta este de natură psihologică și cred că ar fi indicat să discuți și cu cineva din domeniu.

Ridic ambele sprâncene. Sunt total pro terapiei de acest gen, însă nu mă așteptăm să fie nevoie și în cazul meu.

- Eu o să îți prescriu niște medicamente ușoare care să te ajute cel puțin să îți liniștești aceste stări pe care le ai dimineață, însă din punctul meu de vedere, și îmi permit să îți spun asta pentru că soțul meu este psiholog și am învățat multe de la el în anii ăștia, dar cred că este ceva care te macină în ultimul an și care s-a agravat după decesul tatălui tău. Ceva te stresează și trebuie să afli ce este.

- Vrei să spui că stomacul meu este perfect sănătos, dar capul meu îmi face problemele fizice?

Sunt surprinsă. Nu. Șocată de ceea ce aud. Pe de-o parte ușurată, pentru că în noaptea precedentă îmi făcusem o mie de scenarii cu ce boală aș putea avea, iar răul de dimineața parcă le valida pe toate.

- Ceva de genul. Corpul tău îți transmite niște somații. Este singură explicație logică pe care o găsesc, pentru că fizic, îți repet, nu ai nimic.

După câteva minute, în care îmi scrie și îmi descrie tratamentul, ies din cabinetul ei foarte bulversată și gânditoare.

Psiholog? Înainte de orice psiholog, cred că e nevoie să am o întâlnire de urgență cu fetele și să aflu și părerea celei mai sincere persoane pe care o cunosc: Nicole.

Pe drum spre restaurantul unde am stabilit să mă întâlnesc cu ea, dau toate telefoanele pe care le-am amânat dimineață. Valentina mă anunță că pot să îmi încep contribuția la rochie, iar vestea mă bucură

foarte mult, reușind să îmi mai ridice puțin moralul bulversat de doctoră. Însă inevitabil îmi dau seama că asta mă va defocusa de la proiectul cu uniforme la care încă nu am nimic concret. Încerc să parchez mașina și telefonul sună din nou.

- Bună! mă întâmpină cu veselie Vlad.

- Bună! Cum îți este ziua?

- Acum m-am trezit. Sunt amețit de prea mult somn, și încep să radă.

Și mie îmi este somn și foame și acum nu mă gândesc decât cum să închid ziua mai repede.

- Tu ce faci?

- În drum spre Nicole. Mergem să mâncăm ceva împreună.

- Cum a fost la doctor?

Nu prea am vorbit despre stările mele, am preferat să nu le dau atenție, oricât de mult mă deranjau. Chiar dacă el este doctor, am preferat totuși să țin pentru mine acest gen de probleme, fiindcă, știindu-l cum e, o să înceapă să îmi dea sfaturi și să mă chestioneze legat de stări, așa cum a făcut și Magda, însă de mii de ori mai insistent. Pus și simplul evit să discut despre asta.

- Un simplu control de rutină care mi-a confirmat că sunt perfect sănătoasă.

Nu trebuie să îl îngrijorez și apoi să exagereze. Consider că este mai bine pentru el să nu îi dau alte detalii.

- Mă bucur să aud asta. Oricum dacă mai vrei și o a doua opinie, ești oricând binevenită la noi la clinică.

Face o pauză și știu că l-a deranjat faptul că nu am apelat la serviciile lui și am preferat "o necunoscută".

- Ți-am spus și aseară: este doctora mea de mult timp și sunt foarte mulțumită de ea, nu trebuie să o iei personal...

Încerc să îl înbinez...din nou...cum am făcut și în seara precedentă.

- Cum crezi tu...

Tăcere câteva secunde și apoi continuă.

- A rămas că astăzi să ne vedem, nu?

- Exact. O să trec puțin pe la birou și apoi vin la tine.

- Perfect. Te aștept.

Încerc să închei repede discuția, pentru că mă chinui să găsesc un loc de parcare în zona centrală și discuția mă face să nu fiu atentă.

Nu închid bine cu el și telefonul sună din nou.

- Eu am ajuns, mă anuță Nicole.

- Acum parchez. Ajung în 5.

Și închid.

De când mă zărește intrând în restaurant, se uită suspicios la mine până mă apropi de ea, o pup și mă așez pe scaunul din față ei.

- Prosecco? mă întreabă direct.

- Așa devreme?!

- Față ta îmi spune că azi trebuie să facem o excepție...

Pentru o clipă ideea ei mi se pare tentantă.

- Fața mea e nedormită, obosită, mi-e foame și dacă beau 10 grame de alcool acum, o să cad lată în 30 de secunde.

- Îmi cânti și imnul național înainte?

- În 30 de secunde? Îți recit și "Luceafărul".

Începem amandouă să radem și realizez că abia acum reușesc să mă relaxez. Deci nu am fost relaxată până am ajuns...? *Se pare că nu.*

Imediat apare și un chelner care ne ia comandă și îndată ce acesta pleacă, Nicole reia fața serioasă.

- Ce s-a întâmplat? Chiar nu ești în apele tale.

- Am fost la doctor de azi dimineață, așa cum ți-a zis ieri. M-a obosit maxim și când mă gândesc la câte aș mai avea de făcut, parcă nu știu cu ce să încep.

- Și ce ți-a zis?

- Nu am nimic fizic. Sunt perfect sănătoasă.

Fac o pauză, conștientă că tonul vocii mele nu este atât de liniștitor.

- Se pare că stările mele de rău sunt pe fond psihologic, pe baza de stres.

Nicole cunoaște stările mele. Nu știu din ce motiv sau cum am ajuns să le povestesc fetelor despre episoade. Acum însă mă privește cu ochii mici și încearcă parcă să găsească o explicație.

- Stres? zice cu neîncredere, în timp ce eu aprob din cap.

Chelnerul apare cu băuturile și dispăre în câteva secunde.

- Dar tu ești una dintre cele mai lipsite de griji persoane pe care le știu... Ce te-ar putea stresa așa de tare încât să te afecteze în asemenea hal?

- Ei bine, prietena mea, și accentuez "titulatura", de aceea am vrut să mă văd cu tine înainte de a mă duce la un psiholog. Poate mă lămurești tu, care vezi din exterior ce ar putea să mă afecteze și ce nu.

- Păi în primul rând, părerea mea, este povestea cu tatăl tău. Încă nu ai acceptat pierderea lui.

- Total de acord, însă, cum am discutat și cu Magda, stările acestea au apărut înainte de asta. Și se pare că este ceva în subconștientul meu care mă macină și acum îmi trimite "somații", după cum le-a numit ea.

Stăm amandouă gânditoare și tăcute.

- Păi să le luăm pe rând, zice Nicole de-odată. Afacerea merge bine, nu?

- Merge foarte bine! mă grăbesc să răspund. E un stres vis-à-vis de deadline-uri, însă nu ceva atât de grav, pentru că mereu mă încadrez în termen și nu e ca și când lucrez cu securea deasupra capului.

Zâmbesc când îmi aduc aminte de rochia de seară.

- De mâine, cel mai probabil, o mă apuc de rochia pentru balul vienez și sunt atât de nerăbdătoare și încântată!

Și fac o pauză. Mâine e miercuri. Și inima îmi bate din nou cu putere.

- Mâine mă văd cu Victor, șoptesc mai mult că pentru mine.

- Cine e Victor? un entuziasm exagerat se simte în vocea ei.

- Victor este un vechi prieten de familie, cu care am copilărit și am dansat, când eram doar doi copii cu mintea haotică. Și după mai mult de zece ani ne-am revăzut anul trecut și...

Un fior îmi trece prin stomac, amintindu-mi bărbatul frumos din acea seară.

- Diana... vocea ei este că un gong disperat.

Îmi îndrept privirea pierdută în amintiri către cea din fața mea.

- Cine e Victor?!

- Ți-am spus, un prieten de familie, de fapt tatăl lui și tată au fost buni prieteni...

- Nu, Diana... mă întrerupe ea vizibil confuză. Cine e Victor pentru tine?

Un nou fior în stomac. *Ce vrea să spună?* Nu înțeleg...

- Tu ai idee cum te-ai luminat la față când ai vorbit despre el?

Pe față ei apare un zâmbet de parcă ar fi descoperit focul, în timp ce eu sunt și mai încurcată și cred că aberează.

- Nicole... nu am nimic cu el. Așa cum ți-am spus ne știm de mulți ani și nu am mai vorbit de și mai mulți.

- Dar asta nu schimbă faptul că te-ai luminat cum nu te-am văzut niciodată când ai povestit de un bărbat...

- Probabil pentru că mi-a fost foarte drag și mă bucur că mâine am ocazia să îl revăd și să mai povestim după atâta timp.

- Sigur nu este nimic mai mult?

E neîncrezătoare și încerc să o conving că nu trebuie să își alimenteze filmul care îi rulează în cap.

- Foarte sigur, și îi zâmbesc pentru a-i da de înțeles că nu are rost să continue subiectul ăsta.

- Și cum de ați ajuns să va revedeți mâine?

E încă suspicioasă și începe să mă amuze.

- M-a sunat ieri și mi-a vorbit puțin despre dezvoltare a business-ului lui și că vrea să discute ceva cu mine despre subiectul asta... Nici eu nu am înțeles prea bine, însă a rămas ca mâine să îmi povestească mai exact despre ce este vorba.

- Dar el cu ce se ocupă?

- Are o firma de design interior. Știu că a apărut și în Forbes, deci sunt sigură că este pe drumul cel bun.

- Forbesc... interesant. Câți ani are?

- 29. A fost în "Top 30 sub 30".

Toate detaliile acestea mi se derulau acum în minte, pentru că le știam de la tata, care se tot ținea să îmi arate revista, însă nu o mai găsisese la momentul respectiv.

- Interesant, repetă aceasta luând o gură din sucul rece.

Insinuările ei îmi dau o stare de discomfort, așa că trebuie să înceteze.

- Ultima dată l-am văzut anul trecut la un bal caritabil. Era împreună cu logodnica lui. Iar eu eram cu Vlad. Și încă sunt cu Vlad. Așa că hai să trecem la alt subiect.

Oftează și pune paharul pe masă. Chelnerul apare cu mâncarea și discuția noastră ia cât de cât o altă direcție.

- Ce mai face Vlad? mă întreabă ea de-odată.

- E bine. Obosit că fuge mereu de la spital la clinică, dar îi și place nebunia asta.

Zâmbesc știindu-l atât de pasionat de muncă lui. Am înțeles lucrul acesta de la începutul relației și de aceea nu m-am plâns când trecea și o săptămâna fără să îl văd, știind cât de prins era cu job-ul.

- Aham.

Tonul sec al prietenei mele nu mă surprinde. Nicole nu a fost o mare fană a lui Vlad încă de la început, insinuind că nu este destul de implicat în relație pe cât ar trebui, și că jobul este doar un motiv să

mă neglijeze. De multe ori îi dau dreptate, însă mereu îmi revin după ce îmi amintesc de lucrurile pozitive și momentele frumoase pe care le împărtășim.

- Diana... Nicole își lasă jos tacamurile și mă privește seriosă. Noi două am vorbit foarte mult despre relația ta cu Vlad, despre cum este el, despre ce faceți împreună și pe unde va plimbați. Știu că are multe părți bune, continuă ea parcă citindu-mi gândurile, și că lângă el te simți destul de bine, dar dacă totul este atât de grozav, de ce nici măcar nu v-ați mutat împreună până acum?

Mă blochez o clipă.

- Probabil pentru că ne place să avem fiecare locul lui... avem programe diferite... răspund încurcată.

- Lucrurile astea nu or să se schimbe. Din câte mi-ai tot povestit, chiar pot să trag concluzia că, la fel că în orice relație, s-a instalat și monotonia și ați început să faceți chiar tot mai puține lucruri împreună. Când ați fost ultima dată la un film sau când a fost el cu tine ultima dată la o petrecere din cele la care tu te tot duci?

Cam are dreptate și treaba asta îmi provoacă agitație. Nu știu când am lăsat tacamurile jos. Privesc spre ea, însă în gol. Sunt încurcată și nu știu dacă tot ce încercă ea să sublinieze are și un scop.

- Ce încerc să spun este că lucrurile nu or să se îmbunătățească, iar între voi se produce o distanță care nu face decât să se mărească, iar eu una sunt sigură că tu nu faci decât să accepți aceste schimbări de dragul lui și al relației dintre voi, însă în sinea ta nu îți place și poate

asta este stresul pe care tu îl ai: relația ta care nu este așa cum îți dorești.

- Poftim?!? explodez însă nu știu dacă reacția mea este exagerată sau nu.

- Tu ai spus de nenumărate ori că ți-ai dori că Vlad să meargă cu tine la evenimente sau să vină și el când ieșim în gașcă și în primul rând, știi și tu foarte bine problema cu partea... aia.... Care se întâmplă foarte rar.... Nu e normal că după doi ani de relație să faceți sex de nici 2 ori pe luna!

- Dar este obosit după gardă! sar repede să îl apar. Ne înțelegem bine și compensează cu aspectul asta!

- Vrajăală, Diana! Îți trebuie un bărbat care să te ia de mâna, să te ducă acasă și să îți arate în fiecare noapte cât de mult de iubește! Care să se bucure împreună cu tine de realizările tale profesionale, cât și de prietenii pe care îi ai!

Imaginea îmi este vie în cap. Nu poate să aibe dreptate...

- Este frumos ceea ce spui tu, Nicole, însă un asemenea bărbat nu există.

Este o iluzie copiată din romanele de dragoste. Sunt convinsă că greșește.

- Ba există, Dy... șoptește ea. Eu l-am întâlnit și îi văd privirea plină de iubire în fiecare seară. Chiar și acum după 4 ani mă ia în fiecare noapte în brațe înainte să adorm. Ce te face să crezi că pentru tine nu

este cineva care să te răsfete și să te facă să te simți la fel de deosebită, așa cum meriți?

Cuvintele ei încep să doară. Poate are dreptate, poate nu, asta nu înseamnă că eu și Vlad nu avem ceva deosebit. Tac. Nu știu ce să îi răspund.

- Încă de la început am fost așa, reușesc după câteva clipe să spun. O relație matură în care dulcegăriile nu și-au avut rostul... Nu mă plâng, pentru că și eu am acceptat.

- Dar tu nu ești așa, Diana. Ești visătoare și plină de romantism și culoare, iar acum, când mă uit mai atent la ține, îmi dau seama că ai făcut niște compromisuri pe care de fapt nu ai vrut să le faci și de aceea ai starea asta. Tu VREI dulcegării, pentru că așa ești tu cu adevărat. Dar când ești cu el ești sobră și serioasă și parcă mereu atentă să nu faci ceva care să îl deranjeze... Nu ești în largul tău și asta te macină pe interior fără să îți dai seama. Diana... ceva nu este în ordine în relația ta.

"Ceva nu este în ordine" cuvintele care mi-au răsunat în minte de câteva zile le aud acum din gura ei, iar stomacul meu se întoarce instant pe dos. Toată agitația discuției îmi provoacă greață și puțină mâncare pe care am înghițit-o vrea să iasă afară. Cuvinte și stări de vomă. Totul se învâрте în capul meu și nu știu pe ce să mă concentrez pentru a mă liniștii. Beau o gură de apă, dar starea parcă se agravează. Simt cum față începe să îmi ardă, inima să îmi bată tot mai tare și știu ce urmează.

- Diana... ești ok? mă întrabă îngrijorată, aproape panicată.

- Mă duc până la baie. Mă întorc imediat.

Mă ridic repede și aproape fug către toaleta unde inevitabilul se petrece.

Fuck. Dacă Nicole are dreptate?

Capitol 5 & 6

Capitol 5

Miercuri dimineața.

Ziua în care iau prânzul cu Victor, iar eu de peste douăzeci de minute stau cu capul peste colacul wc-ului. Probabil am știut că o să am starea asta de dimineață și nu am rămas la Vlad peste noapte. Oricum el avea treabă la prima oră, iar eu vroiam să mă întorc acasă, să îmi schimb și hainele.

De când am deschis ochii am stomacul cât un purice și încerc să îmi dau seama dacă iar e o stare că cea de obicei sau sunt niște emoții. Pentru că așa mă simt, emoționată și nu îmi dau seama de ce sunt așa agitată. Da... mă văd cu Victor, dar nu e ca și când îl văd pentru prima dată...

Mă rezem de faianța rece și îmi las corpul să se liniștească. *Poate ar trebui să încep tratamentul.* Magda mi-a recomandat să îl încep în weekend, avertizându-mă că în primele zile este posibil să dorm mai

mult decât de obicei, așa că decid să le începde vineri. Vreau să scap de stările astea cât mai repede și nu știu dacă pastilele or să mă ajute, dar merită să încerc până îmi dau seama de cauza lor.

După un sfert de oră simt că pot să mă ridic fără să iau din nou wc-ul în brațe. Nu am mai avut de mult o "criză" așa chinuitoare. Încerc să gădesc scuze corpului meu și să dau vina pe pizza din seara precedentă, pe care am comandat-o la Vlad, însă nu am mâncat prea mult și îmi recunosc mie că nu ea este vinovata.

Seara îmi rulează repede prin fața ochilor. Repede, pentru că nu a avut nimic deosebit, fiind o seară specifică nouă: pizza, o partidă de sex scurtă, surprinzător fost una din zilele când s-a întâmplat acest lucru, pentru că de multe ori ne rezumăm doar la mâncat și dormit.

Nu știu de ce azi simt nevoia că trebuie să critic acest aspect. Până acum nu m-am plâns deloc, însă azi mintea mea parcă aleargă în direcții pe care nici nu le știu.

Fac un duș repede și în timp ce apa caldă mi se prelinge pe corp, încerc să mă gândesc cum să mă îmbrac, însă gândul îmi zboară la Victor și la seară când l-am văzut ultima dată. Chipul lui, părul, ochii negrii... Imaginea ochilor lui mă fac brusc să îmi amintesc ceva dintr-un vis de azi-noapte și inima mi-o ia razna.

Sunt pe o canapea, iar în fața mea Victor stă îngenunchiat; îmi ia fața în mâini și mă sărută, iar eu sunt extrem de fericire. Se desprinde din sărutare cu calm și îmi spune că totul o să fie în ordine acum, că suntem împreună.

Un zgomot puternic lângă mine mă trezește din retrăirea visului care mă surprinde și în același timp îmi face inima să îmi bată, dar nu la fel că atunci când am stările de rău. Îmi dau seama că zgomotul vine de la dușul pe care l-am scăpat.

Opresc apă și ies buimacă din baie. *Ce este cu visul asta? De ce visez așa ceva?* Mă așez pe canapea cu mișcări de om hipnotizant, în timp ce privesc continuu în gol, dar în fața ochilor visul de derulează pe repeat.

Oare din cauza visului mi-a fost atât de rău? Ciudat însă că amintirea visului acum nu îmi dă nicio stare de rău acum, ci îmi transmite fericirea pe care eu o trăiam în vis și acest lucru mă surprinde.

Scutur capul și mă îndrept de spate. *A fost doar un vis cretin*, îmi zic și încerc să ies din starea asta focusandu-mă pe altceva, cum ar fi cu ce mă îmbrac la întâlnirea cu vechiul meu prieten. Imaginea sărutului din vis îmi revine brusc în minte, iar eu scutur din nou capul să o alung.

Deschid dresingul și îmi recunosc dilema fiecărei zile, însă și eu sunt conștientă că azi trăiesc o dramă în față zecilor de rochii și totuși nimic nu mi se pare potrivit. Toate îmi par anoste și nepotrivite. Simt că trece o veșnicie până mă decid la o rochie bleumarin și o pereche de stiletto negri. Asortez totul cu o un plic mare negru în care îmi arunc cele necesare și mă uit la ceas. Este ora 11, iar eu trebuie să fiu la restaurant la ora 13. *Genial. Ce fac eu 2 ore?* Mă dezbrac de rochie pentru că nu vreau să îi fac cute și mă așez pe canapea la tv. Butonez. Butonez. Mă uit la ceas și nu au trecut mai mult de 2 minute. Într-un

final mă mobilizez la masa de lucru și mă uit printre schițe, poate mai conturez ceva, însă nimic nu pare să aibe o formă. Reușesc totuși să omor cele două ore cu două episoade din "Sex and the city" găsite pe la tv, machiaj, încă ceva știri și câteva telefoane scurte, pentru că se pare că azi nimeni nu are timp de vorbă.

Ajung la restaurantul "Il Destino", ales de el, la 13:02 și mă pregătesc să parchez când primesc un sms: "Eu m-am așezat pe terasă".

Subtil mod de a mă atenționa că a ajuns? Mă simt prost și cobor repede din mașină. De obicei sunt super punctuală.

Terasa este foarte drăguță, cu multe flori viu colorate și îl zăresc imediat la una dintre mese. Stomacul mi se strânge instant. Este îmbrăcat într-un costum albastru închis și pare că privește în gol în timp ce se joacă absent cu pachetul de țigări pe masă. Dar își ridică privirea spre mine și pentru o clipă respirația mi se oprește. Jocul lui cu pachetul de țigări se oprește. Totul parcă îngheață în timp ce privirea lui fixă mă urmărește fără a trăda vreo emoție pe chip. O senzație ciudată îmi răscolește stomacul și fără să îmi dau seama cum, ajung lângă masă și un zâmbet îmi apare pe chip.

Din fericire privirea lui se împlânzește și ridicându-se în picioare redevine Victor pe care îl știu. Îmi zâmbește cald și mă sărută pe ambii obraji.

- Îmi pare rău pentru întârziere, mă scuz repede.

- Nu este problema. Am vrut doar să te anunț că sunt pe terasă și nu în restaurant.

Aaa... mă gândesc eu. Totuși nu a vrut să fie atât de exigent cu punctualitatea... cred.

Atmosfera este destul de lejeră, conversația curge că și când sunem încă în copilărie, însă cu subiecte mai serioase. Întotdeauna m-am simțit bine în prezența lui, însă de dată asta ceva este puțin diferit și nu îmi dau seama ce. Poate că totuși timpul îi schimbă pe oameni, iar noi nu ne-am mai vorbit de mulți an. Ne-am luat amandoi câte o salată, însă eu mai mult mă joc cu ea din cauza stării de dimineață, chiar dacă greața a trecut aproape complet, simt că nu pot să mănânc prea mult. Observ că la fel face și el, însă nu știu motivul lui pentru care nu prea mănâncă.

- Mi-a plăcut rochia pe care ai purtat-o anul trecut când ne-am întâlnit la gala aceea, îmi spune el privindu-mă pentru o clipă cu aceeași privire pe care o avusese când am ajuns la terasă. Creația ta? Zâmbesc satisfăcută de compliment.

- Bine-înțeles! Mă bucur că ți-a plăcut. Alții se așteptau să vin cu ceva mai spectaculos, însă am optat pentru ceva clasic și simplu.

- Ai fost perfectă.

Privirea lui îmi strânge din nou stomacul pentru o secundă.

- Nici tu nu ai fost mai prejos, mărturisesc eu fără să îmi dau seama.

- De aceea vreau să mă folosesc de creativitatea ta în proiectul meu.

Un chelner se apropie de noi și elibera masă de farfuriile de care nu ne mai atinsesem de câteva minute. Scurta pauză îmi dă ocazia să

recapitulez proiectul pe care Victor mi-l propunea: să lucrăm împreună pe partea de design interior, eu ajutându-l cu idei pentru materialele textile, materiale unic personalizate pe care și eu le pot folosi pentru rochiile mele. E o propunere frumoasă, care m-ar ajuta să folosesc și alte produse decât cele standard din piață, iar partea de design interior mi-ar fi deschis un pic orizontul în domeniu și trebuia să recunosc că erau niște bani în plus pentru o activitate care nu îmi necesită prea mult timp. Câștig destul de binișor din ce am acum, însă sunt din ce în ce mai încântată de colaborarea asta.

- Nu vreau să îmi dai un răspuns acum, îmi întrerupe gândurile și realizez că ospătarul a dispărut de lângă noi. Ideea este că eu deja am doi clienți care așteaptă în două săptămâni niște propuneri, iar săptămâna viitoare ajunge și mașina de prinț.

Se apleacă spre mine, cu coatele rezemate pe masa și arătătoarele îndreptate spre mine. Pe chipul lui apare un zâmbet viclean care mă face să zâmbesc la rândul meu.

- Concluzia este că sunt în rahat și ești singura la care mă gândesc că mă poate salva.

Nu mă pot abține și încep să râd. Pentru o clipă am revăzut copilul glumeț pe care îl cunosc și asta îmi da un sentiment plăcut.

- Nu cred că am nevoie de timp să mă gândesc. Nu văd de ce nu am putea să încercăm să colaborăm.

Mă aplec la rândul meu imitându-i poziția corpului și în special mâinile.

- Însă trebuie să ne mișcăm repede, că două săptămâni trec foarte repede și eu mai am niște schițe pe care mă chinui să le termin de ceva timp.

Se luminează la față surprins de decizia mea luată atât de rapid probabil și se lasă pe spatele scanului relaxat.

- Minunat! O să îți trimită secretara mea un contract și zilele următoare mergem împreună în locații să vezi și tu spațiile. Cât și pentru creațiile tale, tu doar faci desenele și noi ne ochipam de transpunerea desenului tău pe materialul textil.

Mă uit la el și îmi place entuziasmul cu care vorbește.

- Și mai trebuie să îți trimit mostrarul cu materiale pe care putem să prințăm, că să îți faci o idee ce putem folosi.

- Îmi place planul, îi zâmbesc revenind la poziția relaxată pe scaun.

Când am ajuns înapoi la birou, Valentina era agitată ca o cutie de cola scăpată pe jos.

- A sunat clientă cu rochia, a zis că vrea să o vadă în ce stadiu este pentru că e posibil să aibe nevoie de ea mai repede.

Îmi las cu calm geanta pe scaun procesând informațiile.

- Dar are predare săptămâna viitoare. Cât de repede o vrea?

- A zis că o să discute cu tine detaliul așa.

Mă uit repede la telefon și văd că am câteva apeluri nepreluat. Nu știu când a sunat, însă înainte să revin cu telefonul către clientă mai

vreau să arunc o privire la rochie să văd exact stadiul în care sunt.

Vestea clientei nu este bună: are nevoie de rochie la începutul săptămânii următoare, iar asta înseamnă că trebuie să lucrez non-stop la ea, în concluzie o nouă întârziere la uniforme. Pentru prima dată mă gândesc și la proiectul lui Victor care se suprapune cu toate acestea.

Îmi strâng părul și pun căștile în urechi. Este ritualul meu de concentrare maximă și toată lumea știe că în momentul ăsta sunt în lumea mea: nu aud, nu văd altceva decât rochia pe care o am în față.

Mintea îmi zboară din nou la Victor și la colaborarea cu el. Nu mă sperie să am o perioadă aglomerată, pentru că mereu fac față cu brio situațiilor contra-cronometru, le privesc că o provocare și îmi plac cel mai mult. Altceva însă îmi da o stare ușor agitată și nu știu ce. Privirea lui fixă îmi revine în minte și imediat am sentimentul că am mai zărit-o cândva, însă nu îmi amintesc nimic altceva și sentimentul se risipește imediat.

Scutur din cap și dau drumul la muzică.

Nu știu când trece timpul și simt prezența Valentinei care mă anunță că pleacă și ea. Mă uit la ceas și este trecut de ora 7.

- Te mai pot ajuta cu ceva? întrebă ca de fiecare dată, însă știe că nu are cu ce.

- Stai liniștită, vorbesc printre dinți având un bold între buze. Vorbim mâine.

- Să nu dormi aici!

Ridic o mâna mai mult alungând-o și rămân singură în atelier. Mă opresc pentru o clipă să privesc în jur și îmi dau seama că sunt fericită făcând ceea ce îmi place.

Este trecut de ora 2 când mă prăbușesc în pat după un duș scurt. Încerc să îmi amintesc dacă am mâncat și altceva în afară de două frunze din salată de la prânz, dar adorm surprinzător de repede.

Dimineață însă vine cu aceeași senzație de greață. Inima îmi bate cu putere și în minte mi se derulează frânturi dintr-un vis fără sens în care apărea și Victor. Nu îmi amintesc nimic altceva decât chipul lui. Comparativ cu ziua precedentă starea nu este atât de urâtă și trece mai repede, ceea ce îmi permite să fiu chiar mai devreme de ora 10 la birou, din nou spre surprinderea Valentinei.

- Ai un mail, mă anunță ea. Cu un draft de contract de la Loels Design.

Recunosc firma lui Victor și o instruiesc pe Valentina să îl verifice înainte să dăm ok-ul pe el. După puțin timp se întoarce cu o farfurie pe care sunt două croisante cu unt pe care le așează lângă cana mea cu cafea.

- Este un draft standard. Am vorbit cu avocata și e de aceeași părere. E ok.

Trag aer în piept și mă opresc o clipă privind în gol.

- Transmite-le și celor de la Loels că putem începe colaborarea.

Seară am o discuție mai aprinsă cu Vlad, care vrea să mă duc la el și se supără când îi spun că am niște zile foarte aglomerate și nu am timp. Pentru prima dată atitudinea lui mă revoltă și nu înțeleg de ce el nu este înțelegător la fel cum sunt eu cu zilele în care el este de garda. Înțeleg dorința lui să ne vedem, pentru că în weekend este plecat din București, însă nu am starea necesară să dau atenție episodului și mă concentrez pe rochia mea. Plec totuși mai devreme pentru că sunt într-un punct în care mai am nevoie de niște ajustări din partea feteor, așa că îmi iau caietul cu schițe și acasă continui să fac niște încercări pentru uniforme.

A două zi vine cu o surpriză.

Eram în atelier când o văd pe Valentina cu un buchet minunat de lalele albe și un zâmbet mare pe chip. Inima începe să îmi bată mai tare.

- Are și un bilețel, chicotește ea întinzându-mi buchetul și un plic mai mare.

Mă încrunt ușor amuzată de asocierea florilor cu un plic și iau bilețelul agățat de buchet pe care îl citesc: "Pentru viitor. Victor"

Valentina îmi arată plicul A3, însă bănuiesc că în el este contractul așa că îi dau voie să îl deschidă. Se duce după pix și profit de secundele acestea să mă pierd în buchetul minunat din florile mele preferate. Au trecut ani de când am primit ultimele lalele albe, florile mele preferate.

Întoarsă cu pixul, în timp ce eu semnez, Valentina îmi aduce o vază și așează buchetul pe măsuța de lângă geam.

- Îl duc în birou sau îl iei acasă?

- Lasă-l aici momentan. Oricum zilele astea aici e birou și casă.

Iese din încăpere lăsându-mă singură să îmi continui treaba, însă privirea îmi fuge de multe ori spre buchetul de pe masă, când mă lovește gândul că politicoș este să îi mulțumesc, însă nu știu dacă să o fac printr-un telefon sau un sms.

Închid ochii o clipă și privirea aceea a lui îmi apare în minte. Sms.

"Mi-ai înflorit atelierul. Sunt minunate! Îți mulțumesc!"

Răspunsul lui vine destul de repede.

"Îți trimit unul și pentru acasă?"

"Momentan atelierul este și casa mea. Multă treabă..."

"Am uitat să îți trimit mostrarul. Când ne putem vedea să iau și contractul de la tine?"

Ar putea să trimită un șofer să facă toată treaba asta, dar dacă vrea el să vină personal... și uitându-mă în jur mă gândesc că ar fi o idee bună să vină pe aici să vadă și atelierul. Mă gândesc la programul meu pentru ziua următoare și în afară de un mic târg de haine la care am promis că ajung în prima parte a zilei, după-amiază am în plan să lucrez de zor să termin contribuția mea la rochie.

"Mâine după 2-3 sunt la atelier până târziu. Dacă nu ai alt program, poți să dai o fugă și cu ocazia asta vezi micul meu univers" Rezist tentației de a pune un smiley face.

"Nu pot să promit, dar încerc"

Mă uit câteva minute la telefon. *Oare mă așteptăm la un alt tip de răspuns, decât unul... fad?*

Îmi reiau treaba și același ritual ca în seara precedentă: stat până târziu și apoi somn.

Dimineața începe la fel că în ziua de miercuri, cu o stare mai rea decât în ziua precedentă și cu o vizită la baie de peste o jumătate de oră. Când mă uit în oglindă îmi vine să plâng de mila tipei care se uită la mine cu ochii roșii de oboseală și înlăcrimați de la crizele de vomă chinuite. Îmi fac un ceai și după un timp, când simt că pot să stau în picioare, încep cu greu să mă pregătesc pentru micul eveniment care începe în câteva ore.

Este ora 11 când ies pe ușa, îmbrăcâtă într-o rochie albastră prinsă cu o curea de piele care îmi place cum îmi scoate în evidență talia și un sacou bleumarin peste ea. Contrat prognozei, este totuși destul de frumos afară.

O ultima privire în oglinda din lift și îmi văd oboseala pe chip, dar sper ca machiajul să acopere orice urmă de om bolnav. În weekendul asta intenționez să încep tratamentul de la Magda, însă la cât am de lucru nu îmi permit să fiu somnoroasă și defocusată de la rochie pe ultima sută de metrii.

Evenimentul are loc într-un hub recent deschis și este un fel de târg de bijuterii și haine făcute majoritatea manual. Este o idee drăguță și multă lume cunoscută prezența, așa că nu mă simt singură nicio clipă.

Laura, organizatoarea mă ia de braț de lângă o altă persoană cu care vorbeam și mă pupă zgomotos pe obraz.

- Mi-era dor de tine! Dacă nu veneai mă supăram rău!

- Ți-am promis că vin! Când nu mă țin eu de promisiune?

Și îi zâmbesc inocent, însă numai eu știu cât mi-aș fi dorit să stau acasă și să zac. Însă nu las starea mea să se vadă nicio clipă și continui să zâmbesc prietenei mele vechi.

- Cum ți se pare? și mă întoarce spre un fotograf care tocmai apăruse lângă noi. Zâmbește!

- Multe lucruri interesante, răspund după ce acesta ne face aproape 10 poze.

- Ai apucat să vezi tot?

- Am dat o tură...

- Și...? Laura este foarte nerăbdătoare să afle părerea mea și mie îmi place să o tachinez.

- Are potențial, decid să îi curm chinul. Ai deja câțiva participanți cunoscuți și văd că a venit chiar foarte multă lume. Sunt sigură că la următoarea ediție o să ai nevoie de o sală mai mare.

Cuvintele mele aduc o mare bucurie pe chipul Laurei, iar părul ei roșu pare mai luminos că înainte.

- Dar George de ce nu a participat?

Îmi amintesc de prietenul nostru comun care face niște inele handmade foarte deosebite.

- Cred că e supărat pe mine... recunoaște rușinată Laura.

Privirea mea întrebătoare o face să îmi explice:

- Am fost acum câteva săptămâni la petrecerea unei reviste și îmi spusese că vrea și el să vină, însă nu am reușit să îi fac rost de invitație, iar pe invitația mea mi-am luat soțul... și de atunci nu mi-a mai răspuns la telefon.

- Ciudat... răspund eu amintindu-mi evenimentul la care trebuia să merg și eu, însă ceva intervenise și nu mai mersesem. Dacă veneam, îl luăm cu mine.

- Dar chiar, tu de ce nu ai venit atunci?

- Chiar nu îmi amintesc ce a intervenit... și rămân pe gânduri.

Ni se alătură o altă cunoștință, însă mintea mea încearcă să își amintească de ce nu am mers la eveniment și îmi amintesc: Vlad îmi ceruse să rămân cu el acasă, pentru că nu se simțise bine după o gardă lungă și obositoare și cum nu ne mai văzusem de câteva zile bune, decisesem să stau cu el. Vlad, care nu l-am mai văzut de câteva zile și care este încă morocănos și supărat că nu m-am dus la el acum

câteva seri. Vlad pe care nici în weekend-ul ăsta nu o să îl văd, fiind plecat în provincie la părinții lui.

După un prânz ușor împreună cu Laura și alte câteva persoane în care tematică pricipală este fashion-ul, mă opresc la obișnuitul Starbucks pentru o cafea mare să îmi ajungă toată noaptea până termin rochia.

Gândul îmi zboară la Victor care "nu a promis, dar încearcă" să vină la atelier și nu mă pot întreba dacă chiar o să vină.

Ajung la birou și profitând că sunt singură în tot atelierul, dau muzică tare și încep să mă învârt pe lângă rochie. Arunc o privire la buchetul de lalele și mă apuc de lucru.

Nu știu cât timp a trecut, când aud pe cineva în spatele meu și inima mi se strânge, însă mă liniștesc imediat când o văd pe secretara mea mignonă.

- M-ai speriat! fac ochii mari la ea. Ce cauți aici?

- Am observat ceva la site și de acasă nu mă lasă să fac nimic. Stai liniștia că în maxim o ora plec și nici măcar nu o să mă simți.

Mă prefac că sunt încruntată și făcând ochii mici îi spun scurt.

- Sper.

Știe că glumesc și începe să radă întorcându-se la biroul ei. Dau drumul din nou tare la muzică și mă întorc la ale mele.

Sunt tot mai acaparată de rochie și cu cât mă apropiu de final, cu atât sunt mai mulțumită de rezultat. Îmi cunosc clienta destul de bine și sunt convinsă că o să fie mai mult decât mulțumită. Mă uit la ceas și

văd că este aproape 6 seară, iar oboseală dimineții agitate începe să îmi spună cuvântul. Mă descalț de pantofii stiletto pe care uitasem că încă îi aveam în picioare.

Mă întreb dacă Vale încă mai este la birou, dar observ ceva mișcare pe acolo și îmi întorc atenția către treaba mea. O melodie de-a lui Lorde cânta pe fundal și încep să mă mișc pe lângă rochie că și când aș dansa. Melodia e plăcută, eu mă simt bine făcând ceea ce îmi place. *Ce ar putea să îmi dea problemele astea de sănătate când totul merge atât de bine?*

Alung din minte subiectul și încep să fredonez încet, însă simt o prezență în spatele meu și mă întorc convinsă că Valentina vrea să mă anunțe că pleacă.

Însă în spatele meu, rezemat de tocul ușii este Victor.

Capitol 6

Stă cu mâinile încrucișate peste piept și îmi zâmbeste. Este îmbrăcat cu o pereche de blugi negri și un sacou casual albastru.

- Continuă, nu mă baga în seamă, îmi spune cu un zâmbet în colțul gurii.

- Cam greu să nu te bag în seamă.

Răspunsul meu îl face să ridice o sprânceană.

- Stai în ușă și lumina din spatele tău crează umbre pe rochia mea.

Îmi place reacția lui surprinsă și încep să râd, iar el face același lucru înaintând spre mine.

- Te-am sunat de câteva ori, dar nu ai răspuns, îmi explică el oprindu-se la aproape un metru de mine. Așa că am sunat pe fix și mi-a răspuns asistenta ta, care a zis că e ok să vin, că te găsesc până târziu.

Fără tocuri îmi dau seama că este cu un cap mai înalt decât mine, ceea ce mă face să îmi ridic capul spre el mai mult decât până acum.

- Parcă nu erai atât de scundă, spune încet că și când îmi citea gândurile.

- Parcă nu erai atât de înalt...

- Am crescut.

Privirea lui mă fixează într-un mod ciudat, care mă face să fiu neliniștită și simt că fața începe să îmi ia foc.

- Micul Victor a crescut, încerc să glumesc, însă chipul lui este fulgerat de o seriozitate bruscă și face un pas în spate agățându-se cu degetele mari de buzunarele blugilor.

- M-a dat asistenta ta contractul și l-am semnat, însă am venit să îți aduc mostrarul și să îți povestesc puțin despre ce putem face cu materialele, dar din câte văd... face o pauză zâmbind forțat și puțin ironic, ești cam ocupată.

Mă încrunt în glumă.

- Nu mai am atât de mult! îmi apăr repede creația, întorcându-mă cu fața spre ea. Cred că mai am maxim o oră partea mea și luni dimineață fetele vor face ultimele finisări.

Zâmbesc satisfăcută de rezultat și faptul că m-am încadrat în timp mai bine decât mă așteptăm, așa că oftez ușurată.

- Ești obosită... remarcă el încet, trezindu-mă din reveria care îmi arată produsul final.

- Mi s-a schimbat termenul de predare al rochiei cu aproape o săptămâna, îi povestesc eu întorcându-mă spre el în timp ce mă jucăm cu o bucată de dantelă. Așa că zilele astea practic am dormit pe aici.

- Și iubitul tău nu se simte ignorat?

Simt un ton ciudat în vocea lui, însă privirea îi este la fel de pătrunzătoare. Însă ceva mi se pare ciudat în a discuta cu el subiectul asta, așa că încerc să evit.

- El este mai ocupat decât mine, nu are timp să se simtă singur.

Îmi zâmbeste sec și își lovește ușor cu palmele între ele.

- Te deranjează dacă stau cu tine până termini și stăm liniștiți după aceea de vorba despre mostrar?

Întrebarea lui mă ia prin surprindere, însă el pare foarte entuziasmat de idee și un sentiment ciudat mă oprește să îi stric entuziasmul. Nu îmi place să lucrez cu asistență, însă sunt obișnuită să am în preajmă croitoresele, deci...

- la un loc.

Mă opresc și știu că dacă vreau să lucrez în condițiile astea, trebuie să îmi fac tot ritualul.

- Doar că în cazul asta trebuie să îmi pun căștile.

El se uită ușor amuzat la mine.

- Dar vreau și eu să ascult ce ascuți tu.

Stau o clipă pe gânduri și imediat îmi vine o idee. Ies din încăperea în timp ce el mă urmărește cu privirea așteptând să vadă ce fac. După câteva secunde mă întorc cu laptopul meu pe care îl deschid și dau drumul la iTunes.

- Același playlist este și în laptopul meu, cât și în telefon. Trebuie doar să dau drumul în același timp la muzică, și îi zâmbesc mândră de ideea mea, iar el râde cel mai probabil amuzat de mine.

- Domnișoară Marinescu, este o idee foarte bună.

Se așează încet picior peste picior pe unul dintre scaunele de lângă măsuță cu flori și se uită peste umăr la ele, apoi la mine într-un mod care mă face iar să simt că roșesc.

Ce dracu e cu mine?! De obicei nu sunt atât de sensibilă... în nici un caz cu Victor...

- Acum nu mai fac nicio umbră, deci chiar poți să nu mă bagi în seamă.

Cam greu... Zâmbesc și dau drumul la muzică pe ambele device-uri. Banks "Brain" începe să răsună în încăperea. Îl dau mai încept pe laptop, dar mai tare în căști și mă întorc spre rochie.

Încerc să ignor prezența lui, însă mi-e foarte greu. Mă uit la rochie. Rămăsesem la partea de sus unde așezăm broderia făcută manual.

Pun un ac între buze și cu un altul mă joc încercând să îmi amintesc unde urma să le prind. Îl simt cum mă privește și mă simt neliniștită. Iau boldul din gură și îl înfig aiurea în manechin. *Broderia. La ea rămăsesem. Unde e broderia?* Mă uit în jur. Bucata care îmi trebuie este lângă vaza cu flori. Mă uit spre ea, mă uit spre el, privirile ni se încrucișează și tot ce pot să fac este să îi zâmbesc. Nu aud nimic decât muzică și inima cum îmi bate. Mă duc spre masă, însă privirile noastre nu se desprind. Iau bucata de broderie și mă întorc repede la rochie, ca și când furasem ceva de pe masă.

Îl simt cum zâmbește și nu mă pot abține nici eu. Otez încercând să mă concentrez la ce trebuie să fac.

Broderia. Broderia. Îmi repet în minte. *Ce e așa greu? Pune broderia și înfige acele!* Dar nu e atât de ușor.

Îmi zâmbește și așteaptă să îmi scot și cealaltă cască.

- Ceva nu este în regulă, îmi spune el cu un zâmbet în colțul gurii, însă cuvintele lui mă lovesc ca un pumn în stomacul sensibil.

Cuvintele care mie îmi sună obsesiv în cap, le auzeam și din gura lui acum.

Probabil citește uimirea de pe fața mea și continuă:

- Observ că mai mult te încurc sau cel puțin așa mă simt.

Scutur din cap, încercând să îmi revin.

- Așa că te las să lucrezi cât mă duc să iau ceva de mâncare, și mijește ochii la mine, pentru că am un feeling că nu ai mâncat nimic de seară și e aproape 8...

- Ai dreptate, reușesc să zâmbesc.

- Peferi ceva anume?

- Te las pe tine să alegi. Doar să nu iei foarte mult pentru mine.

- Nu îți este foame?

- Nu prea am poftă de mâncare în ultimul timp, recunosc nedorind să spun mai multe, însă de data asta se încruntă cu un ton serios.

- Ai probleme de sănătate?

De unde îsi da el seama imediat că așa avea ceva?

- O perioada mai stresantă, nimic mai mult, încerc să îl liniștesc.

Nu pare convins, dar nu insistă și se îndreaptă spre ușă.

- Pot să iau niște chei? Poate nu o să auzi când sun și te deranjez mai puțin așa.

- Bună idee, sunt de acord eu și trec pe lângă el spre birou să îi dau cheile mele din geantă.

După ce iese mă prăbușesc efectiv pe primul scaun care este pe lângă mine. Inima îmi bate cu putere și mă uit la ceas: 122 bpm.

Orice ar fi, decid că îndată ce ajung acasă o să iau pastilele alea.

După aproape 40 de minute eram în genunchi în fața rochiei făcând ultimele retușuri și încercând să termin până la întoarcerea lui Victor. Când am auzit un fâșâit în spatele meu, pentru că nu mai îmi pusesem căștile, mi-am dat seama că era el și mi-am întors capul pe jumătate să îl văd întors cu două plasuțe din plastic aproape pline.

- Dar mult mai mănânci, i-am zis ironic.

- O să mănânci și tu când o să vezi ce am luat.

- Așteaptă-mă, te rog, cinci minute și te ajut să le despachetezi, îi zic întorcându-mă la rochie.

- Lucrează liniștită că le desfac eu. Tu doar să îmi spui unde.

- Cred că biroul meu este cel mai potrivit, spun eu știind că în bucătărie spațiul este mai mic.

Iese cu plasele și dispere în întunericul de pe hol.

- Bucătăria este următoarea încăpere pe dreapta, dacă ai nevoie de ceva, strig eu încercând să acopăr muzică.

Sper că m-a auzit, că nu îmi răspunde.

Cred că m-am lungit la aproape 10 minute, însă sunt mulțumită de rezultat și mă ridic scuturând scamele de pe rochia mea și mă întind cu mâinile deasupra capului să îmi dezmoțesc oasele.

Cu mâinile împreunate că o rugăciune fac înconjurul manechinului și analizez fiecare detaliu să fiu sigură că nu am omis nimic. Totul este în regulă, când îmi ridic privirea și îl văd pe Victor în ușă.

- Nu fac umbră că sunt stinse luminile în spatele meu.

- Iartă-mă, mă scuz repede. Au trecut mai mult de 5 minute... și mă îndrept spre el, urmându-l spre biroul meu unde sunt cu adevărat surprinsă.

Un festin mă așteptă pe birou meu care de obicei are doar laptopul și niște caiete de schițe, iar acum lumina este dată de lampa de lucru și câteva lumânarele electrice de care și uitasem că le aveam.

Mă uit spre el plăcut surprinsă.

- M-am gândit că o cină liniștită o să te mai destreseze, îmi spune cu un zâmbet plin de încredere pe chip. Ți-am lăsat în frigider și niște fructe, poate ți se face poftă.

- Foarte drăguț din partea ta, spun eu vizibil impresionată de atenția lui. Dar nu era nevoie...

- Nu te simți bine și m-am gândit că este un pas în a te ajuta să fi ok.

- Chiar sunt ok, Victor, spun blând, dar ușor apăsător pentru că nu îmi place când cineva îmi face griji pentru mine degeaba.

Nu spune nimic și mă simt vinovată pentru tonul meu, așa că încerc să sparg atmosfera încordată revenind la un ton mai vesel.

- Hai să vedem ce ai gătit!

Spre surprinderea mea mănânc mai mult decât am mâncat în ultimele zile, terminând toată porția mea de piept de pui cu ierburi aromatice și legumele la grătar, însă sunt împotmolită la desert,

nefiind o mare fană a dulciurilor. Totul era acompaniat de un vin alb, însă pentru desert mai scoate din pungă o sticlă de vin roșu.

- Tu vrei să mă îmbeți, îi spun eu uitându-mă la paharul meu aproape gol.

- Sărbătorim! îmi răspunde vesel și îl las să vorbească în timp ce beau ultima gură de vin alb. Avem multe motive, și mă privește pe sub sprâncene câteva secunde cu aceeași insistență pe care o mai văzusem în seara asta.

Toarnă puțin vin roșu în ambele pahare și mă așteaptă să îl ridic și eu pe al meu așa cum face el.

- Pentru nouă noastră colaborare și pentru rochia pe care ai terminat-o, face o pauză și continuă: și pentru noi.

Zâmbesc ca și aprobare a celor spuse și clinchetul paharelor răsună încet în încăpere. Se mai aude muzică din atelier și trebuie să recunosc că atmosfera este destul de relaxantă... poate chiar romantică.

Alung imediat gândul cu romantismul, pentru că nu am de ce să mă gândesc că ar putea fi ceva mai mult decât o cină. Nu am voie să mă gândesc.

- Nu cred că mai pot să mănânc și desertul, recunosc eu uitându-mă la felia de tort de ciocolată care totuși arată atât de apetisant.

- Îl împărțim.

Ideea este ceva nou pentru mine. Nu cred că am mai împărțit vreodată desertul cu cineva.

- Nici eu nu pot să mănânc o felie întreagă, dar e atât de bun, încât merită măcar gustat.

Și împinge ușor farfuria la mijlocul distanței dintre noi.

Zâmbesc ușor amuzată și pentru o clipă mă gândesc la scenele de genul acesta din filmele de dragoste.

Terminăm și felia după câteva dueluri între lingurițele noastre și după ce el îmi cedează bucățița de căpșună de deasupra că un gentilom, îl tachinez pe baza cavalerismului versus căpșunile care știu că lui nu îi plac.

Într-un târziu, după ce terminăm, îmi arată moștrul cu materiale și începe să îmi povestească despre fiecare în parte, de unde am putea cumpăra textilele și cum arată culorile printate pe fiecare în parte. Răsfoiesc catalogul atingând fiecare material în parte și îmi imaginez ce aș putea să fac cu ele. Dintr-o dată mă luminez la față și el se oprește din povestit văzându-mi zâmbetul de pe chip.

- Tocmai m-ai ajutat să găsesc o idee pentru niște uniforme pe care trebuie să le fac pentru un client!

Sunt fericită la culme pentru că ideile prezentate de Victor se mulează perfect cu ce își dorește clientul meu pentru uniforme din cafenele și tehnologia această îmi permite să mă joc mult mai ușor cu culorile. Mă uit la el și privirea lui fascinată mai că mă face să îl pup, însă mă abțin fiindu-mi teamă să nu fie un gest deplasat, așa că îmi pun mâna

peste a lui și o strâng plină de fericire. El își pune și cealaltă mână peste a mea, iar căldura lui este mai mult decât liniștitoare.

- Deci deja începem să lucrăm cu mașinuța nouă?

- Foarte probabil și posibil foarte curând, îi răspund la zâmbet retrăgându-mi mâna pentru a mai analiza materialele.

- Să nu uităm că săptămâna asta mai mergem și la cele două case...

Deci suntem pe drumul cel bun, și se lasă relaxat pe spatele scaunului.

Aplaud de două ori fiind fericită că am luat decizia de a colabora cu el și mai ciocnim o dată.

După al treilea pahar mă simt deja amețită, însă conversațiile cu Victor sunt atât de lejere și liniștitoare încât nu îmi dau seama nici când trece timpul. Uitasem cât de bine mă simțeam în prezența lui și cât de ușor mă putea face să rad. În ochii lui sclipesc luminile slabe ale lumânărelelor și mă pierd cu gândul la omul din fața mea. Este Victor pe care îl știu de când eram mici, însă este un Victor schimbat, matur și stăpân pe sine, care pare că ascunde ceva în ochii aceia negri ce par și mai întunecați în timp ce mă privesc. Nu mai e un adolescent cu care dansam acum mulți ani, ci un bărbat frumos care pare că vede prin mine că printr-un geam de sticlă.

Simt cum mă înroșesc din nou și asta mă face să îmi mut privirea.

- Ce s-a întâmplat? mă întreabă sesizând o schimbare.

- Nimic, mint ușor zâmbindu-i, cred că vinul m-a cam amețit.

- Mai ai treaba pe aici?

- Nu, am terminat pe ziua de azi, răspund ușurată. Luni mai avem puțin și gata.

Se ridică și începe să strângă resturile, însă nu mă lasă să îl ajut, după care revine pe scaunul lui.

- Vrei să mai stăm sau te conduc acasă?

- Recunosc că este târziu, însă nu e nevoie să mă conduci.

- Am băut amândoi puțin, dar o să luăm un black cab. Nu te las la ora asta să mergi singură acasă.

Insistența lui mă face să mă simt ocrotită și gândul că nimeni nu a mai fost atât de atent cu mine mă întristează. Nici măcar Vlad.

Ajunși în față blocului meu, mă conduce până la intrare, dar mâinile mele moi scapă cheile le jos și încep să râd.

- Ok, spune el amuzat, te conduc până sus, și se apleacă să ia cheile după care îmi deschide ușa.

- Ești un adevărat cavalier, râd eu mergând în fața lui spre lift.

- Nici pe departe, spune cu o voce mai seroasă, însă nu pot să îi văd chipul, iar dacă mă întorc știu sigur că o să amețesc din nou.

Ajungem în față ușii mele și îmi dă cheile de unde o aleg pe cea corectă, însă îmi ia cheia din mână și se oprește privindu-mă serios:

- Prietenul tău nu este acasă să îți deschidă?

Întrebarea mă face să pufesc ironic.

- Nu locuiește aici și este oricum plecat din oraș.

Răspunsul îi aduce o lumină pe chip și ridicând dintr-o sprânceană îmi deschide ușa, apoi îmi înapoiază cheile.

- Îți mulțumesc pentru această seară minunată, Diana.

- Eu trebuie să îți mulțumesc, recunosc sincer.

Îmi fixează privirea pentru o clipă și apoi se apropie de mine, cea ce mă face să simt parfumul minunat care îl înconjoară. Aproximarea lui mă agită în acel mod plăcut pe care l-am mai simțit în seara asta, iar el încet își pune o mână pe brațul meu și mă sărută pe obraz. Stă o clipă în care simt că timpul s-a oprit în loc și se îndepărtează.

- Noapte bună, Diana.

- Noapte bună, Victor, apuc să răspund când el se întoarce și dispare pe holul dinspre lift fără să se uite în urmă.

Întinsă în pat mă răscolesc ore bune până dorm.

Gândurile îmi sunt amestecate și printre ele îmi amintesc că a două zi Vlad a insistat să luăm cină împreună. Mi se pare ciudată invitația lui, el care de obicei vrea să mâncăm în casă, însă nimic nu mi se pare în clipă asta mai ciudat ca ceea ce am simțit în seara asta.

Fragmente din discuțiile noastre îmi revin în mine și mă răscolesc pe toate părțile printre cearceafuri. Adorm destul de greu însă somnul este iarăși plin de vise și din nou visul cu Victor care mă sărută și îmi spune că totul o să fie în regulă.

Mă trezesc brusc și din nou inima mi-o ia la goana, însă contrar stărilor de până acum, adorm la loc aproape instant.

O nouă zi, aceeași stare. Gândul că trebuie să iau cină cu Vlad îmi crează niște emoții ciudate și îmi răscolesc stomacul dându-mi aceeași stare pe care o am în fiecare dimineață. Reiau ritualul pe care nu l-am mai practicat în ultimele zile. Inspir 1, expir 2, inspir 3, expir 4, îmi simt tot sufletul în gând și fug imediat la baie unde printre icnete cedez nevos și las să îmi curgă lacrimi de supărare amestecate cu cele de durere. Îmi promit că de dată asta o să iau pastilele, pentru că în felul asta nu mai rezist, nu mai am putere... Nu mai am putere să mă ridic nici de pe gresia rece din baie unde mă întind fără vlagă. Îmi este somn și cu greu mă uit la ceas să descopăr spre surprinderea mea că este deja trecut de ora 10. De data asta nu mai m-a lovit cu noaptea în cap, dar m-a lovit mai rău că până acum. Îmi este somn și aș dormi pe jos, dar frisoanele încep să mă cuprindă și știu că trebuie să ajung măcar pe canapeaua din sufragerie. Mi-e greu să mă ridic, mai mult fiindu-mi frică că orice mișcare mă va readuce la starea de mai înainte. Încerc să găsesc explicații, dar cu cât mă gândesc mai mult cu atât simt că mai rău îmi fac, așa că mă concentrez pe diferite puncte și linii de pe jos.

Țârâitul soneriei de la ușa mă sperie și mai tare și tot ce pot să fac este să trag o mare înjurătură către cine este la ușa mea. Aștept să plece, gândindu-mă că sunt vânzători ambulanți. Un al doilea târâit mi se pare că un glonț în cap și îmi dau seama că persoană respectivă insistă doar la ușa mea. Înjur din nou, însă de dată asta reușesc să strâng toată energia din mine și să mă duc la ușa, să gonesc pe cel

care nu vrea să plece. Sunt sigură că fața mea plânsă și încercănată o să fie de ajuns.

Deschid ușa fără să mai mă uit pe vizor, rezemându-mă de ea, însă imaginea bărbatului din față mea mă lasă fără suflare.

Capitol 7 & 8

Capitol 7

Privirea lui Victor se schimbă instant devenind aproape lividă când mă vede. Într-o secundă este lângă mine cercetându-mă.

- Diana, ce ai pățit?

- Mi-e puțin rău, atâta tot, mint din nou pentru că nu suport să mă victimizez.

- Tu te uiți la tine? vocea lui mă ceartă și este vizibil îngrijorat. Abia te ții pe picioare!

- O să îmi treacă...

Îi fac loc să între, simțind că nu mai am putere să stau prea mult în picioare și după ce închid ușa îl las să mă urmeze în sufragerie unde mă așez pe canapea. Stomacul mă doare și îmi cuprind încet talia cu mâinile.

Victor vine imediat lângă mine și se lasă în genunchi în față mea. Imaginea îmi aduce aminte de visul meu în care mă sărută și pentru o clipă mă aștept că el chiar să facă asta. Însă își pune mâinile pe genunchii mei și mă privește cu îngrijorare.

- Nu te mai ascunde de mine. Spune-mi ce ai nevoie, îmi șoptește.

Mă uit la canapea și știu că vreau să mă întind. Nu apuc să spun nimic, că într-o clipă el ia o pernă de pe fotoliu și mi-o așează la capătul canapelei.

- Întinde-te, îmi ordonă încet.

Fac cum îmi spune, în timp ce el își da jos geacă din piele lăsând-o pe fotoliu și revine lângă mine.

- Îți fac un ceai?

Vocea îi e blândă și îmi dau seama că mă liniștește prezența lui. Mă uit la el și încerc să îi zâmbesc.

- Te rog, spun cu voce slabă. Dacă nu te descurci să găsești ce ai nevoie, îmi spui.

Îmi zâmbeste la rândul lui și iese din sufragerie.

Mă simt prost să știu că cineva mă dădăcește, cu atât mai mult Victor pe care nu l-am mai văzut de atâția ani... însă azi simt că nu am puterea să mă contrazic cu nimeni, iar el pur și simplu îmi dă un sentiment de liniște acum, de care chiar am nevoie.

Închid ochii și simt cum bătăile inimii se liniștesc și când mă uit la ceas 97bpm mi se pare chiar foarte bine.

Victor se întoarce după câteva minute cu ceaiul meu și mă bucur că nu a avut nevoie de ajutor.

Se așează pe parchet la căpătâiul meu în poziția lotus.

- Vrei să te duc la spital? mă întreabă amestecând în ceai pentru a-l mai răci, însă privindu-mă în ochi în continuare.

Oricât de rău mi-ar fi, privirea asta are ceva care mă face să înroșesc din nou. Este insistentă, pătrunzătoare și mai are ceva ce nu îmi dau seama. Ceva cald...

- Nu e nevoie. Deja mă simt mai bine.

Iau ceaiul pe care mi-l întinde și încerc să beau o gură, însă nu cred că pot mai mult.

- Îmi spui ce se întâmplă cu ține? De când te-am văzut anul trecut ești mult mai slabă, deci ceva se întâmplă.

- Adică eram grasă? încerc să îl tachinez, însă el nu gustă glumă și își strânge buzele cărnoase.

Îmi amintesc că acum 12 ani eram fascinată de buzele lui frumos conturate.

- Nu erai grasă, acum ești doar mult mai slabă, așa că nu mai devia subiectul și te rog să îmi spui ce e cu ține.

Îmi vorbește calm și rugător.

- Mi se întâmplă aproape în fiecare dimineață...

Pentru o secundă văd un mușchi încordat pe chipul lui și mă gândesc că își imaginează vreo sarcină, dar continui explicația că să îi elimin gândul acesta.

- În special de vre-un an de zile sau poate de când a murit tată... Sincer nici eu nu mai știu și nici nu vreau să mă gândesc. Am fost la doctor chiar săptămâna asta și se pare că nu am nimic fizic, ci doar un stres pe care nu reușesc să îl identific ca să îl rezolv.

Se încruntă confuz și oarecum vinovat.

- Ai mult de lucru la atelier? Trebuia să îmi spui și făceam în așa fel încât să mai amân eu proiectele mele.

- Nu! Încerc repede să îi alung gândul, munca este singura care mă liniștește. Când încep să desenez, să coș ceva sau chiar să stau pus și simplu în atelier, simt cum mă liniștesc și orice stare de rău îmi trece.

- Deci stresul tău nu are legătură cu muncă...șoptește oarecum ușurat. Am eliminat o variantă.

Mă gândesc care ar mai putea fi și imediat stomacul meu reacționează.

- Îmi pare rău că trebuie să mă vezi în halul ăsta...

- Sunt ultima persoană pentru care trebuie să îți faci griji că te vede așa. Aș vrea să fiu și prima la care apelezi dacă pot să te ajut cu ceva.

Privirea lui este sinceră și simt că pot avea încredere în el. Știu că pot avea dacă este nevoie.

- Am un tratament de la doctoră pe care încă nu am apucat să îl încep, sper că după aceea să mă simt mai bine.

Îl privesc în ochi și vad încă îngrijorare. Aș vrea să i-o alung, pentru că nu îmi place să îl văd așa.

- Îți mulțumesc pentru tot.

Colțul gurii i se ridică puțin.

- Oricând.

Se ridică în picioare și îl urmăresc cu privirea în timp de se duce spre geacă lui de pe fotoliul meu colorat.

- Îmi place ăsta, și arată spre fotoliu cu pricina după care pune pe măsută un set de chei pe care îl recunosc imediat. Aseară au rămas la mine cheile de la atelier, iar acum chiar aveam un drum aici în zonă și m-am gândit că ai nevoie de ele.

Zâmbesc pentru că și uitasem să întreb motivul pentru care venise, nu că ar mai fi contat acum.

- Valentina ajunge prima la birou, stau liniștită la capitolul asta. Apropo, când vedem cele două case?

- Vineri am ceva treaba pe acolo și ai putea să mergi cu mine. Sunt în Ilfov, deci nu e nevoie să plecăm devreme.

Se așează din nou pe podea și continuă.

- Am crezut că îți e rău de la mâncarea de aseară... îmi spune încet, dându-mi o șuviță de par după ureche.

Gestul îl simt tandru, atent și... intim. Dar mă gândesc că sunt eu amețită de la starea mea.

- Nu au nicio vină. Nu are nimeni nicio vină, stai liniștit. Trec eu peste.

Și îi zâmbesc stânjenită, dorind să deviez subiectul.

- Când ai zis că vine mașină de print?

- Tot săptămâna viitoare, deci vineri putem să dăm și câteva teste să vezi cum funcționează.

- Perfect, spun ușor entuziasmată, cât îmi permite starea. Poți să îmi povestești puțin despre cele două case și ce ai în plan pentru ele?

Știu că discuția despre acest subiect mă ajută uit de starea mea și să mă simt bine mai repede. Probabil își da seama de lucru asta, pentru că mă privește o clipă, după care se așează într-o poziție mai comodă tot pe jos și începe să îmi povestească.

Minute întregi mă face să îi sorb cuvintele. Felul cum vorbește despre muncă lui era fascinant. Vocea lui întotdeauna joasă, ca o șoptă făcea să pară că spune o poveste, iar descrierile îmi colorează imaginile din cap făcându-mă să mă simt chiar acolo în casa aceea. Văd în el atâta creativitate și imaginație încât mi-ar fi imposibil să îl văd vreodată stand la un birou de contabilitate în firma tatălui sau.

Gândul mă face să zâmbesc și se oprește uitându-se întrebător către mine.

- Mă gândeam că a fost cea mai bună decizie să pleci din firma voastră de contabilitate.

- A lor, accentuează zambindu-mi. Ești a două persoană care îmi spune lucrul asta.

- Și cine a fost prima?

- Eu.

Rămân surprinsă de răspunsul lui.

- Sunt sigur că au gândit-o, însă nimeni nu mi-a spus atât de direct, continuă privind cu aceeași intensitate cutremurătoare.

- Atâta timp cât tu o știi, nu ai nevoie de altceva.

- Ai perfectă dreptate. Însă mă bucur să te aud și pe tine spunându-mi lucrul ăsta.

- Așa supărați au fost ai tăi pe decizia ta?

- Ooo! exclamă râzând un pic ironic. Mama nu a mai vorbit cu mine câteva săptămâni...Urmau să îmi ia și mie un apartament, așa cum îi luaseră și lui Mihnea, însă au renunțat la plan... Am fost destul de aspru pedepsit pentru "revolta" mea.

- Nu pot să cred... tocmai doamna Ana? Mă așteptăm la tatăl tău...

- Contrar aparențelor tată a fost cel care a aplanat situația mea cu mama. Bineînțeles că a fost și el dezamăgit să vadă că eu nu vreau să îi urmez visul la care el lucra de ani de zile pentru mine și Mihnea... însă sunt sigur că mi-a observat de mic înclinările creative și se aștepta să îl lovesc cu vreo veste de genul ăsta.

- Și Simona ce planuri are?

- Surioara mea cel mai probabil o să rămână în Anglia. Deja are o ofertă pentru un internship pe perioada cursurilor și va pleca peste câteva săptămâni.

- Sunt sigură că indiferent de deciziile luate, sunt mândrii de drumurile pe care le-ați ales.

- Așa îmi place și mie să cred, mă aprobă zambindu-mi cald.

Telefonul lui începe să sune și ne trezește din atmosfera caldă pe care o împărțeam. Își da ochii peste cap și răspunde.

- Iartă-mă amice, începe direct. A intervenit ceva... Ești încă acolo?...Ok... O să ajung în curând.

Închide și mă privește ușor bosumflat.

- Trebuie să plec...

- Ai întârziat din cauza mea.

- Nu te-aș fi lăsat singură în starea asta pentru nimic în lume.

Cuvintele lui pline de hotărâre ajung direct în mijlocul sufletului meu.

- Ești mai bine?

- Chiar foarte bine, recunosc dându-mi și eu seama că fața nu mai îmi este umflată și starea urâtă a dispărut de tot. M-ai ajutat mai mult decât îți imaginezi.

- Vrei să vin și mâine dimineață? tonul vioi mă face să îmi dau seama că totuși glumește.

Văzându-l că se pregătește să plece, mă ridic și eu, iar în clipa respectivă îmi dau seama cât de sumar sunt îmbrăcâtă: pijama mea este formată din pantaloni scurți și un maieu din mătase bleumarin.

- Azi încep tratamentul, deci sper ca în scurt timp să nu mai am nimic. Deci poți să stai liniștit.

- Ar fi ideal să își facă efectul chiar repede.

- Dacă nu mâine, în câteva zile sigur o să și-l facă.

- Îmi place gândirea ta pozitivă, și îmi zambest în timp ce ajungem la ușă.

- Face minuni, și îi răspund la zâmbet, chiar dacă sunt tot mai conștientă de goliciunea mea.

Ceva în privirea lui mă face să mă simt așa, chiar dacă el nu arată.

- Te sun mai târziu să văd cum te simți. Încearcă să mănâci ceva.

- Aham, îl aprob mai mult dând din cap că un copil conștiincios.

Ridic privirea spre el și rămân fără suflare când mă întâlnesc cu ochii aceeaia pătrunzători. Face un pas spre mine și mă cuprinde cu brațele în cel mai protector mod pe care l-am simțit. O mână mi-o așează pe spate, iar cealaltă pe ceafă. Inima îmi bate cu putere și prin mătasea subțire sunt sigură că o simt și pe a lui bătând cu aceeași intensitate. Mă las purtată de sentimentul cald pe care mi-l dă și mirosul parfumului lui care mă amețește. Îmi sărută părul, stand cu buzele lipite câteva secunde și șoptește:

- Ai grijă de ține.

Se desprinde de mine și fără alte cuvinte pleacă.

Rămân câteva secunde în pragul ușii, că o statuie și tot ce simt este un regret inexplicabil. *Ceva se întâmplă cu mine și nu îmi dau seama ce.*

Mă întorc în living și iau câte o pastilă din cele două prescrise. În câteva ore mă moleșeste puțin și îmi dă o senzație de serenitate și mă amuză starea. Însă nu sunt atât de amețită pe cât mă attentionase Magda că aș putea să fiu, așa că îmi iau caietul de schițe și încep să lucrez la uniforme. Sunt entuziasmată de ideile care mi-au venit aseară discutând cu Victor și parcă le și văd purtate de angajați.

Pe la 5 Vlad mă sună să mă anunțe că s-a întors în oraș și că trece să mă ia la cină la ora 7. Sunt atât de prinsă de proiectul meu încât nu dau multă atenție ieșirii. Pe la 6 jumătate însă mă gândesc că e cazul să mă pregătesc pentru restaurantul unde mai ieșeam cu el pe la începutul relației, când eram amândoi dispuși să sacrificăm mai mult timp pentru povestea noastră, cred. Mă gândesc că poate sunt răutăcioasă să gândesc așa și că totuși nu este doar vina lui pentru că petrecem mai puțin timp împreună decât la început, la urma urmei relația noastră este bazată pe încredere și nu trebuie să stăm în fiecare secundă împreună.

Telefonul sună din nou și mă uit la numele care mă apelează. Zâmbesc. A zis că mă sună, dar chiar nu mă așteptăm să o facă.

- Bună, răspund imediat.

- Bună, aud vocea lui Victor. Cum te simți?
- Sunt bine. Îmi revenisem aproape complet când ai plecat.
- Îmi pare rău că a trebuit să plec așa repede... spune cu regret.
- Stai liniștit, oricum ți-am dat programul peste cap, așa că eu trebuie să îmi cer iertare.
- Nu este cazul să îți faci griji. Important este ca tu să te faci bine.
- Sunt sigură că sunt pe drumul cel bun.
- Și eu, răspunde pe un ton ușor misterios.

Urmează o pauză ciudată pe care o întrerup după câteva secunde.

- Ne vedem joi, da?
- Da, răspunde cu o voce mai serioasă. O să trec să te iau pe la 14:00 de la birou. Este ok?
- Este perfect, răspund entuziasmată de proiectele lui.

Închidem după ce ne luăm la revedere și rămân gânditoare câteva clipe. Mă uit în oglindă și încă zâmbesc. *De ce zâmbesc?*

Telefonul sună din nou, de dată asta un sms de la Vlad: "Ajung în 10 min". Termin repede machiajul și fug în dormitor unde mă îmbrac cu o rochie neagră scurtă și mulată pe corp. Uitându-mă în oglindă îmi dau și eu seama că am mai slăbit așa cum a remarcat și Victor. Sper doar că tratamentul acesta să aibe efect și eu să îmi dau seama cât mai repede care este problema care mă afectează inconștient.

Capitol 8

Afară simt imediat mirosul de ploaie, care s-a oprit de puțin timp. Este destul de răcoare și mă bucur că mi-am luat un pardesiu mai lung care îmi protejează pielea descoperită dintre rochie și cișmele lungi. Mașină lui Vlad este parcată chiar în față și mă urc imediat pe locul din dreapta.

Mă sărută scurt, însă este foarte vesel să mă vădă.

- Arăți bine, Dy, îmi spune el spre surprinderea mea că machiajul chiar acoperea oboseală. Hai să mergem că altfel întârziem, și pornește în viteză.

Masă noastră este într-un colț ascuns al restaurantului, un fel de separeu luminat de un candelabru îndepărtat și îmi amintesc de cină cu Victor din seară precedentă.

- Ce fac ai tăi? îl întreb după ce comandăm mâncarea.

- Sunt bine. Mama e puțin răcită, dar i-am dat niște medicamente și deja se simțea mai bine când am plecat azi.

- Mă bucur să aud asta, însă entuziasmul meu nu este pe măsură cuvintelor.

Vlad însă nu sesizează și continuă să îmi vorbească despre ei. I-am cunoscut o singură dată la o nuntă în Bacău, orașul lui natal și mi s-au părut niște oameni foarte plăcuți și inimoși, care m-au făcut să mă simt confortabil în zilele petrecute acolo. Din cauza programului încărcat, nici Vlad nu merge prea des în vizită la ei, iar când o face, și atunci destul de spontan, mereu se nimerește să am eu ceva în

program. Mi-a reproșat o singură dată că am preferat să merg la un eveniment monden pe care îl confirmasem de mult timp, decât să îl însoțesc într-o zi de joi la Bacău pentru o noapte.

- M-au întreba de tine și cât mai am de gând să te mai las să aștepți.

Cuvintele lui mă aduc cu picioarele pe pământ și privirea lui este ușor amuzată. Eu însă sunt foarte confuză.

- Să aștept... ce?

- Să te cer în căsătorie.

Sunt surprinsă și nu știu ce să zic, iar el pare foarte amuzat de muțenia mea.

- Au dreptate, Dy, și îmi pare rău că am fost atât de prins cu spitalul în ultimul timp.

Și văd că scoate din buzunar o cutiuță pe care o desface în fața mea dezvăluind un inel.

Mă uit surprinsă la bijuteria din cutiuță neagră și mă uit în jur, dar nimeni nu pare să observe ce văd și eu. Urăsc cererile de căsătorie în spații publice.

- Vlad, m-ai luat prin surprindere, reușesc să spun fără să mai pun filtru la ce gândesc.

- Asta și sperăm! mărturisește încântat. Cu ocazia asta aș vrea să ne și mutăm împreună și astfel vom putea să petrecem mai mult timp fără să ne mai gândim că fiecare are spațiul lui. Mă gândeam chiar să luăm o casă mai mare să avem loc suficient...

Vorbele lui sunt ca un val de nisip care îmi întră în nas, în gură, în urechi și mă acoperă cu totul simțind că mă sufoc, în timp ce inima îmi bate cu putere și stomacul mi se strânge că o nuncă.

- Deci?

Rusesc să îl aud zicând și chipul lui acum nu mai este atât de vesel, în așteptarea răspunsului meu.

- Vlad, nu m-am gândit până acum că suntem pregățiți să facem pasul acesta, mărturisesc încercând să îmi stăpânesc starea de greață.

Beau o gură de apă și mă uit în ochii lui mirați.

- Este încă prea devreme... să luăm decizia asta, nu crezi?

- Dy, suntem de peste 2 ani împreună... Mie mi-a fost de ajuns să îmi dau seama că ești femeia cu care vreau să mă căsătoresc.

Vocea îi este calmă, însă dezamăgită de răspunsul meu.

- Să înțeleg că răspunsul tău este "nu"?

- Nu, îl corectez instinctiv, însă imediat ce o fac, îmi dau seama că o zic doar pentru că nu vrea să îl rănesc. Doar că nu sunt pregătită să fac pasul ăsta acum.

- Atunci vreau să porți inelul până ești sigură de răspunsul tău, atâta timp cât spui că nu este un "nu" clar. Nu trebuie să ne căsătorim acum, putem să mai așteptăm. Însă îmi doresc măcar să știi în ce direcție ne îndreptăm. În special dacă urmează să ne mutăm împreună.

- Momentan lăsăm lucrurile așa cum sunt, spune el probabil văzând fața mea, însă chiar vreau să porți inelul. Fără să răspund îmi ia ușor mâna stângă și îmi pune inelul pe deget și îmi presare un sărut peste el.

- Te iubesc, Dy.

Îmi zâmbeste, iar eu îi răspund la zâmbet, cât pot de sincer în momentul ăsta.

- Și eu pe ține.

Mâncarea ne este servită și mâinile noastre se desprind pentru a face loc.

După masă ne întoarcem la el unde rămân peste noapte. Facem dragoste scurt după care el se bagă la somn, pentru că dimineața următoare trebuie să fie la spital devreme.

Eu mai rămân trează și mă răsucesc în pat ore bune. În lumina nopții piatră inelului strălucește. Nu știu ce se întâmplă cu mine și de ce am reacționat așa. Săptămâna trecută când m-am văzut cu fetele eram încântată de o asemenea idee, acum însă gândul este departe de mine. Pastila de seară își face efectul mai târziu și cu greu adorm bântuită de vise în care apare chipul lui Victor de câteva ori.

Din fericire nu îl simt pe Vlad când se trezește, decât când mă anunță că pleacă. Îmi lasă un rând de chei să închid când plec, însă starea de agitație este deja instalată când el iese pe ușa după ce mă sărută scurt. Mă prefac că adorm, dar de îndată aud chei în ușa, mă ridic.

Iau pastila de dimineață și o înghit cu greu după câteva minute în care îmi trag sufletul să mă liniștesc din starea obișnuită.

După aproape o jumătate de oră îmi chem un taxi și mă duc acasă, unde mă întind pe canapea și adorm.

Mă trezesc pe la 11 ușor agitată, dar destul de amețită și cu o poftă nebună să mai dorm, însă știu că azi trebuie să termin rochia și depun toate eforturile omenești să mă ridic.

Zilele următoare le scot pe fete la prânz pentru că simt că trebuie să sărbătoresc.

- Sărbătorim că am terminat o rochie foarte frumoasă pe care o veți vedea în curând la televizor și în presă mondenă.

Eu personal mai simt nevoia să sărbătoresc faptul că stare de rău nu mai sunt atât de intensă și sper că sunt pe drumul cel bun. Nu mă încântă că trebuie să iau pastile și știu că trebuie să găsesc cauza, însă este o soluție de moment care mă ajută să îmi revin măcar fizic. Trebuie doar să găsesc o explicație bună pentru care nu beau obișnuitul prosecco.

Eu îmi comand un suc de mere, fetele prosecco, dar decidem ca mâncarea să mai așteptăm cu ea. Fetele se uită uimite la mine că nu comand elixirul obișnuit.

- Tot nu te simți mai bine? mă întreabă Violeta, iar eu sunt surprinsă că știe de stările mele. Nicole mi-a spus zilele trecute, și suntem amandouă îngrijorate pentru ține.

Mă uit la Nicole, însă nu sunt supărată pe ea. Noi trei nu obișnuim să ținem secrete una față de cealaltă.

- Am început tratamentul și mă simt mai bine, chiar dacă săptămâna trecută a fost horror...

- Păi ce s-a întâmplat săptămâna trecută?

Stau și mă gândesc o clipă și în minte îmi vine decât un chip.

- Victor, zic mai mult pentru mine, gândindu-mă la el.

- Victor, prietenul tău din copilărie? Întreabă Nicole cu un entuziasm exagerat. Ce s-a întâmplat cu Victor?

- Nimic... mă bâlbâi încolțită.

- Cine e Victor? se aude și Violeta dându-ne seama că era a două oară când întreba.

- Prietenul ei din copilărie care a apărut și în Forbes! răspunde Nicole că și când Vio trebuia să știe lucrul ăsta atât de evident.

- Și, Diana, de ce te-ai înroșit când i-ai pomenit numele?

- Dar nu m-am înroșit! zic repede chiar dacă știu că am obraji fierbinți.

- Ba da! vocea lui Nicole este ștregărească și se apleacă peste masă și șoptește: Spune tot!

- Nu am ce să spun.... Adică nu la ce va gândiți voi! mă bâlbâi. Am semnat un contract de colaborare. Eu îl ajut cu idei de design al

textilelor pe care le folosește în amenajările interioare, iar cu ocazia asta pot să printez orice model pe mașina lui care printează pe textile.

Fetele par ușor dezamăgite că nu am alte vești pentru ele.

- Și chiar m-a ajutat să fac câteva modele pentru uniformele cafenelei din Viena pe care le-am trimis clientului și este chiar foarte încântat.

Zilele astea aștept să îmi spună care model îl alege.

Vorbesc plină de entuziasm, așa cum mă și simt, dar Nicole îmi prinde mâna stângă și amandouă se uită la inel.

- Mai ai o veste pentru noi pe care ai uitat să ne-o spui?

Tonul ei nu este deloc vesel.

- Nu... îmi trag mâna și mă las pe spatele scaunului. Vlad m-a cerut în căsătorie, însă nu am acceptat.

- I-ai zis "nu"? întrebă șocată Vio.

- Nu... nu am zis nici "da", nici "nu"...

Cele două se uită tot mai confuze la mine.

- I-am zis că nu sunt pregătită pentru pasul asta...

Conversația cu Vlad mi se derulează în minte și starea de rău care am avut-o atunci, o simt din nou și acum, când stomacul mi se strânge brusc, însă continui să povestesc.

- Iar când a pomenit și de mutat împreună, chiar mi-am dat seama că nu este ceea ce îmi doresc momentan, însă nici nu vreau să mă

despart de el doar pentru că eu am o perioadă mai ciudată. Așa că am acceptat să port inelul, însă răspusul final nu l-am dat încă.

- Eu cred că răspusul îl ai deja mai mult decât evident, îmi spune Nicole. Dacă el era exact cel pe care îl dorești, ai fi acceptat fără să te simți îngrozită de asta sau măcar de simpla idee de a va muta împreună!

Față îmi ia foc, însă nu mă pot apăra în fața cuvintelor ei. Aș fi absurdă să o contrazic, însă speram la puțin mai multă susținere din partea lor.

- Dar suntem bine așa cum suntem, zic încet.

- Nu, Diana, spune pe un ton împăciuitoare Vio. Nu sunteți bine. Relația voastră nu merge așa cum este normal. Ceva nu este în ordine.

Iată. Cuvintele magice care m-au bântuit până acum îmi veneau ca răspuns la starea mea.

Rămân înmărmurită și mă uit în gol, mii de conexiuni făcându-mi se în cap.

- Asta este stresul care te macină pe tine și îți face rău?

Întrebarea șoptită a lui Nicole vine ca un ecou al gândurilor mele.

- Faptul că nu ai relația pe care ți-o dorești cu adevărat, faptul că el nu face nici un efort să te facă fericită, să se implice câtuși de puțin în ceea ce ție îți place, astea sunt destul de multe motive să îți creeze starea de nemulțumire care te macină încet.

Stomacul mi se strânge, nu cu stare de greață, din fericire, însă mă doare așa cum mă durea și înainte. Inima îmi bate din nou mai tare și fața îmi arde. Oftez. Mi-e greu să recunosc, dar tind să le dau dreptate. Vreau să mă îndepărtez puțin să îmi pun ordine în gânduri.

- Mă duc să îmi dau cu niște apă pe mâini...

- Îți este rău? Vin cu ține!

- Nu e nevoie, îi zâmbesc Nicoletei. Nu îmi e rău, vreau doar să mă răcoresc și să mă gândesc un pic la ce ați spus. Mă întorc în câteva minute.

La baie stau câteva minute bune cu mâinile sub jetul de apă rece. Mă uit la chipul din oglindă și îl întreb în gând dacă fetele au dreptate. *Ce o să fac?* Mă uit la inelul de pe degetul meu. *Oare tocmai am aflat răspunsul la întrebarea lui Vlad? Sunt sigură că vreau să renunț la el?* Am petrecut multe momente frumoase împreună, certurile noastre sunt foarte rare... simt că nu am destule motive să dau încă răspunsul negativ.

O doamnă intră în baie și îmi dau seama că nu este locul și timpul potrivit să iau o decizie, așa că mă întorc la masă.

Le găsesc pe fete chicotind și îmi dau seama că îmi ascund ceva.

- Ce ați făcut? le întreb cunoscând privirile lor când plănuiesc o nebunie.

- O să treacă cineva pe aici, o să vezi. Nu dăm detalii, răspunde Nicole, capul răutăților, sunt sigură.

- Ești mai bine? mă întreabă Vio.

- Da, recunosc, sunt ok. Nu vreau să mă gândesc la o decizie acum. Acum că sunt aproape sigură că am cam găsit cauza stărilor mele, o să mă gândesc ce o să fac.

Vreau să destind atmosfera, așa că îmi schimb tonul în unul mai vioi.

- Azi am zis că sărbătorim!

- Cu suc... e sarcastică Nicole.

- De la pastilele mele eu sunt mai veselă decât voi, așa că vă recomand să mai plasați cu câte un prosecco cât mai repede, poate mă prindeți din urmă.

Începem să radem și revenim la discuțiile noastre prostești care ne fac să radem și mai tare.

La un momentdat privirile lor rămân fixate pe ceva și nu apuc să mă uit în spate să văd la ce, că lângă mine își face apariția Victor.

Înțeleg de ce fetele îl priveau atât de insistent: este îmbrăcât într-un costum negru, cu o cravată subțire și cămășă albă. Pantalonii sunt lipiți pe coapse, scoțându-i în evidență picioarele lungi și frumos lucrate.

- Bună ziua, salută el cordial cu un zâmbet minunat care sunt sigură că le cucerește pe fete.

Mă trezesc imediat în plutire și mă ridic în picioare în același timp în care el se uită la mine și îmi șoptește în timp ce mă sărută pe ambii obraji.

- Bună, șoptește.

- Bună, răspund fiind sigură că m-am înroșit, sper doar să nu fie evident pentru toată lumea.

Oare la el se referea Nicole când a zis că o să treacă cineva? Sunt confuză legat de ce se întâmplă.

- Ia loc! Îl invită Nicole toată un zâmbet și îmi e de ajuns să îmi confirme teoria. *Cum s-a întâmplat asta, o să aflu pe parcurs, sunt sigură.*

- Victor, ele sunt prietenele mele Violeta și Nicole.

Arunc o privire tăioasă Nicolettei să îi dau de înțeles că m-am prins de fapta ei.

- Cele mai bune prietene, din ce mi s-a spus, zice el zâmbind în timp ce strânge mâinile celor două fete și se așează pe scaunul liber de lângă mine.

- Asta încerc și eu să îmi dau seama, glumesc, iar fetele sunt mai amuzate de replica mea, știindu-se cu musca pe căciulă.

- Dar ne iartă de fiecare dată, pentru că nu poate să trăiască fără noi, zice Vio, complicele.

Domnișoara de mai devreme se întoarce pentru a ne lua și comandă de mâncare, cât și comanda lui Victor.

Eu îmi iau o salată de pui, dar fetele își dau seama că nu s-au decis încă.

- Stau câteva minute, nu vreau nimic, mulțumesc, răspunde Victor fetei care așteaptă răspunsurile.

Profită de atenția fetelor îndreptată către meniu și se întoarce spre mine ușor preocupat.

- Ești mai bine?

- Da, răspund la fel de șoptit că el, zâmbindu-i, ți-am zis că tratamentul o să îmi facă bine.

- Mă bucur, îmi zâmbeste sincer examinându-mi chipul. Se vede că nu mai ești atât de obosită.

- Am dormit mai bine ultimele zile.

- Asta e un semn și mai bun.

Ne dăm seama că cele două fete se uită la noi în tăcere și pentru că le cunosc atât de bine, observ că sunt chiar uimite de ceva anume. O să discut cu ele după ce placă Victor. Ne întoarcem acum atenția spre ele.

- Mulțumesc pentru invitație, începe Victor.

- În calitate de cele mai bune prietene, am zis că trebuie să îl cunoaștem pe cel care o cunoaște pe Diana cu mult timp înaintea noastră, spune Nicole pe un ton viclean. Poate mai aflăm ceva ce ne-a ascuns până acum.

Victor îi face jocul, întrând în rolul misterios.

- Eu sperăm să aflu ceva de la voi, ținând cont că au trecut 12 ani de când am stat ultima dată cu ea la povești...

- Zi ce vrei să știi, spunem tot!

Gluma lui Nicole mă fac să intervin, neștiind până unde va ajunge.

- Alo! Sunt aici! zic victimizandu-mă și începem toți să radem, ei mai amuzați decât mine care mă prefac rănită. Trădătorilor... șoptesc arătând cu degetul spre Nicole, care este tot mai amuzată.

- Deci nu ai să ne povestești vreo pățanie sau gafă de-a ei de când era mai tânăra, nu? continuă râzând Nicole care mă ignoră.

Victor își muscă buza de jos părând că se gândește la răspuns, însă gestul mă face să zâmbesc privind-l.

- Nu cred că am asistat la ceva deocheat sau picant... răspunde cu un regret prefăcut.

- Aaa... la astea am asistat noi, știm destule, răspunde Vio spre amuzamentul complicei ei, care o aprobă.

- În cazul asta știu ce vreau să aflu EU de la voi!

Fetele încep să radă, iar el ridicând o sprânceană își întoarce privirea ștregara spre mine. Zâmbetul lui este luminos și sunt surprinsă de natura și direcția discuției. El este amuzat de privirea mea uimită și începe să radă cu poftă.

- Aștept să îmi povestești tu, până la următoarea mea întâlnire cu ele, când sunt sigur că or să îmi dea mai multe detalii decât mi-ai da tu vreodată.

- Nu spun nimic și până la următoarea voastră întâlnire, o să le tăi limbile serpoaicelor ăstora două.

Radem împreună cu poftă și mă bucur să le văd pe fete atât de deschise față de el. Se vede că îl plac, dar și el pare că se simte în elementul lui alături de ele.

Fără să îmi dau seama gândul mă poartă la Vlad care nu a fost atât de deschis niciodată cu prietenele mele și care niciodată nu a vrut să vină nici măcar un minut la ieșirile mele cu ele, chiar dacă ele mai veneau însoțite.

Victor primește un telefon la care răspunde scurt, însă ne da de înțeles că trebuie să se întoarcă la treabă. Se ridică scuzându-se că nu poate să stea mai mult și că regretă că nu apucă să afle picanteriile despre mine până li se vor tăia limbile. Glumă ne face pe toți să radem și acum că atmosfera este mult mai destinsă, le pupă pe fete pe câte un obraz înainte să se oprească în dreptul meu.

Am tocurile, însă prezența lui mă domină. Își pune mâna pe brațul meu și se apleacă sărutându-mă încet pe ambii obraji.

- Ne vedem mâine, spune că o promisiune accentuată de privirea lui care îmi da fiori aceia plăcuți în stomac.

Îi răspund cu un zâmbet și după ce își retrage mâna încet, se îndepărtează.

- OMG! exclamă Nicole serioasă după ce se asigură că Victor dispare din câmpul vizual.

Mă uit la cele două care sunt cu ochii mari și zâmbete pe toată față.

- Femeie! Este copie fidelă a actorului ăla care îți place ție... Theo James! explodează Vio. Arată atât de bine!

- OMG! se aude din nou pe fundal Nicole, dar încerc să o ignor.

De fapt încerc să le ignor pe amândouă, bând din suc pentru că am gura uscată.

- Și e funny! Și a făcut sacrificiul suprem! continuă Vio.

- OM...

Nicole se oprește brusc și amandoua ne uităm la Vio să ne lămurească ce a vrut să zică prin "sacrificiu suprem".

- A venit să îți cunoască prietenele! explică aceasta.

- OMG! exclamă din nou Nicole, de dată asta cu încântare.

- Încetezi odată? mă rastesc la ea. Îmi explică cineva ce s-a întâmplat și cum a ajuns Victor aici?

Nicole este tăcută și se preface pierdută în gânduri într-un punct de pe geam, așa că Vio îmi explică pe scurt.

- Când ai fost la baie ți-a sunat telefonul, iar Vio văzând că scrie numele lui Victor a răspuns și i-a zis că dacă vrea să te vadă, ne găsește la restaurantul asta. Iar el a zis că ajunge în câteva minute că este chiar în zonă.

Sunt surprinsă de complotul lor și de lejeritatea cu care se pare că au purtat discuția.

Atenția îmi este atrasă de Nicole care se uită acum la mine fix.

- Tu ce ai de spus în apărarea ta? o întreb.

- Tu ai văzut cum se uită la ține?

Mă întrebă seriosă, evident ignorând subiectul pe care îl discutăm eu. Mă încrunt neștiind la ce face referire.

- Și nu e vorba numai de el, dar și tu... amândoi erați că doi magneți!

Remarca mă face să trag brusc aer în piept. *A luat-o razna?*

Mă uit de la ea la Vio, care spre și-mai-marea mea surprindere se uită nerabdaoare să audă un răspuns tot la mine. *Și ea crede la fel?*

- Ne știm de mulți ani, e normal să ne purtăm că doi apropiați... Încerc eu să explic. Și pe lângă asta a asistat la un moment în care nu mă simțeam bine deloc și m-a ajutat să trec peste episod, stand lângă mine până aproape mi-a trecut.

- Ce frumos, spune cu duioșie Vio, iar eu mă uit tot mai ciudat la cele două.

- Ați înnebunit de tot... și îmi beau din suc dorind că ele să înceteze cu aberațiile.

- Poți să negi cât vrei, zice Nicole, însă ce este între voi este real și este doar o chestiune de timp până o să recunoști și tu.

- Nu uita că sunt într-o relație serioasă și tocmai am fost cerută în căsătorie!

- Asta încerci să îmi amintești mie sau ție? Sau o să te legi de pretextul asta pentru a da cu piciorul la o șansă de a fi cu cineva care este

evident fascinat de ține?

- Nu este fascinat! Pe lângă toate astea el este logodit și chiar anul trecut am și cunoscut-o pe țipă... fac o pauză gândindu-mă și la alte argumente care să contrazică spusele e. Noi doi mereu am fost apropiați... dar nu la genul ăla. Suntem că frații!

- Frați pe dracu'! Frații nu se privesc așa cum vă priviți voi.

Rămân blocată și fără alte argumente, însă cuvintele ei îmi dau și mai mult de gândit.

Capitol 9 & 10

Capitol 9

După întâlnirea cu ele, mă întâlnesc și cu Vlad la el acasă, însă nu vreau să rămân. După ce mâncăm ceva împreună și ne uităm la un film, mă întorc în cuibul meu unde vreau să mă gândesc la tot ce am discutat cu fetele, de la posibila cauză a stărilor mele, până la povestea cu Victor pe care ele o văd diferit față de mine. Dar oare chiar e ceva de văzut?

Eu cu mine în sufragerie și o cană cu ceai, pe fotoliu înflorat. Fotoliul pe care Victor își lăsase geacă din piele când a avut grijă de mine.

Victor, copilul cu care am răs și am dansat acum 12 an, acum este un bărbat adevărat. Frumos, elegant și atent. Ai zice că nimic deosebit în comparație cu alți bărbați, însă el are ceva special. Ceva ce mă liniștește, dar ceva ce mă și agită plăcut și îmi da niște emoții care mă fac să zâmbesc. Chiar și acum gândul la el mă face să zâmbesc. Ce se *întâmplă cu mine?*

Dar ce este cu el? Privirea lui care îmi face inima să bată, mă ia în brațe și prelungeste momentul îndelung, sărutandu-mi părul... este tot el sau sunt doar în mintea mea proaspăt alimentată de prostiile fetelor?

Este logodit! Dacă nu cumva s-a și căsătorit, iar eu nu am aflat, iar el nu poartă vergheta... ok... puțin probabil, însă asta nu schimbă faptul că și el, ca și mine, este într-o relație serioasă.

Decid să ignor total povestea și să nu mai mă gândesc la nimic altceva pentru moment.

Victor ajunge la biroul meu puțin mai devreme, însă sunt pregătită și nu îl fac să aștepte. Coboară din mașina și îmi deschide ușa, dar înainte să urc, mă pupă pe obraz ca de obicei și îmi vorbește pe un ton foarte... intim.

- Cum te simți?

- Surprinzător de bine, încerc să zâmbesc ca să alung tentativă de roșeață care vrea să apară. *Revino-ți, Diana!!*

- Dar tratamentul asta nu are și efecte secundare?

- Mă fac puțin mai adormită după ce le iau și nu trebuie să exagerez cu ele, în rest sunt ok. E bine că acum reușesc să mă odihnesc.

- Totuși este o soluție de moment, până găsești adevărata cauză.

- Cred că am rezolvat-o și pe asta, îmi scapă fără să vreau.

Mă privește plăcut surprins în timp ce e atent și la condus.

- Ți-ai dat seama ce te supără?

- Nu știi sigur... dar este posibil să îmi fi dat seama.

Așteaptă o clipă să continui, însă cred simte reținerea mea și că nu vreau să dau detalii.

- Este bine dacă ai găsit cauza, acum trebuie, presupun, să o și rezolvi.

Mă uit în gol gânditoare.

- Asta așa e...

Trec câteva minute în liniște, însă el sparge gheață.

- O să mergem prima dată să vezi cum prindează mașina. S-a amânat una dintre întâlniri, așa că pentru ea o să îți dau simulările pe mail să vezi mai bine ce urmează. După ce stăm puțin pe la "fabrică", mergem la vila din Corbeanca.

La "fabrică" cum îi spun el, îmi face cunoștință cu echipa, toți sunt drăguți și zâmbitori, iar Victor mă prezintă de câteva ori că "șefa" lor, ceea ce mă amuză.

- Tu ești șeful, îi șoptesc eu amuzată când ne întoarcem în biroul lui.

- Sst, șoptește în colțul gurii, trebuie să am și eu pe cine să bag la înaintare când îi pedepsesc.

Încep să rad, iar el mă urmează imediat. Ochii lui sclipesc și parcă îl văd mult mai tânăr când rade, ca atunci când era un puști de 17 ani fără griji și plin de vise. Zâmbetul lui este la fel de frumos...

Îmi dau seama că sunt cu privirea pierdută pe chipul lui când observ că zâmbetul începe să îi pălească și privirea lui capătă încet acea

întunecime pătrunzătoare care îmi face inima să bată puțin mai repede. *Chiar e ceva sau mi se pare mie?*

Privirea lui fixă îmi reamintește de gala și în clipă asta mi se face o conexiune în minte: starea mea de rău s-a agravat după ce eu m-am întâlnit cu el la gala de acum un an. În fața ochilor mi se derulează ziua următoare în care am avut prima mea stare de rău, iar Vlad m-a convins că era de la ceva ce băusem în seara precedentă, însă și acum îmi amintesc clar că atunci am băut doar un pahar de șampanie pentru că de obicei la asemenea evenimente nu beau alcool.

Îmi mut privirea confuză de gândurile care mă zdruncină și pentru o clipă simt că mă dezechilirez. *Oare chiar toate stările mele au legătură cu acea seară?*

- Diana, ești bine? vocea lui Victor mă readuce în prezent, dar tot ce simt acum este o dorință nebună să mă cuibăresc la pieptul lui.

Fără nici un cuvânt, fără nici un alt gând care să mă oprească, fac un pas spre el și îmi pun capul pe pieptul lui.

Sunt sigură că este șocat pentru o clipă și mă aștept în orice moment să mă împingă de lângă el. Dar nu o face. Mă cuprinde cu brațele și mă strânge la pieptul lui pitindu-și fața în părul meu simțindu-i respirația caldă.

Mă simt în siguranță, mă simt bine și nu vreau să îmi dea drumul. În brațele lui nu îmi e rău, nu mă doare, nu mă gândesc la nimic decât la cât de bine este, la cât de normal mi se pare acest gest.

Mâna lui se joacă cu părul meu și mă face să îmi ridic privirea spre el, ca să descopăr ochii negrii și privirea aceea care mă topește în fiecare zi tot mai mult. Mâna lui urcă ușor spre fața mea mângâindu-mi obrazul cu vârful degetelor, până la buză, trasând fiori.

- Victor! se aude vocea unui bărbat care să se apropie și în clipă următoare ne trezim amândoi clipind des și ne îndepărtăm unul de celălalt.

- Victor, reia băiatul în clipă în care întră pe ușa biroului, te cheamă cei de la design să le explici ceva înainte să pleci.

- Te-au promovat mesagerul lor? îl întreabă el tăios pe puștiul care nu pare mai mare de 20 de ani.

- Au zis că te-au sunat și dacă nu ai răspuns, au crezut că ai plecat.

- Vin imediat.

După ce acesta pleacă, se întoarce spre mine, însă mă simt stânjenită și simt nevoia să fug de subiect.

- Să revenim la treaba, spun repede forțându-mă să zâmbesc.

- Diana, spune încet, făcând jumătate de pas spre mine.

- Vila este destul de aproape, presupun, că tot în Corbeanca suntem și acum, continui intrerupându-l.

Clipește de câteva ori și se încruntă ușor fixându-mă cu privirea.

- Poți să mă aștepți în mașină și vin în câteva minute.

Se întoarce pe călcâie și iese din birou călcând apăsat.

Drumul până la vila este destul de scurt și ajungem repede la destinația noastră.

Până să îmi dau centură jos și să îmi iau geantă de pe bancheta din spate, el deja coboară și îmi deschide ușa.

Îmi zâmbeste când îmi vede față un pic surprinsă, nimeni nu a mai făcut așa ceva pentru mine, și mă conduce spre casa mare, albă.

Imobilul este semi-mobilat și îmi face turul de onoare, explicându-mi în mare viziunea lui pentru fiecare încăpere și cam ce așteaptă de la mine. Se simte în largul lui, observ lucrul asta din lejeritatea cu care îmi explică și gesticulează, desenând cu mâinile viitoarele creați. Este un adevărat artist și îl privesc cu răsuflarea tăiată.

În bucătărie îmi arată piesă lui preferată, insula acoperită în totalitate de lemn de nuc lăcuit. Se simte minunat la atingere și trecându-mi palmele peste suprafață netedă, îi zâmbesc fascinată. El îmi răspunde cu aceleași fascinație și privirea îi coboară spre mâinile mele.

Și se blochează. Zâmbetul îi dispare, ochii se întunecă, încruntându-se, iar pe chipul lui citesc confuzie, uimire... furie? Îmi dau seama că privirea lui este fixată pe mâinile mele, mai exact pe inelul de pe degetul meu. Am și uitat de el...

- Când te-ai logodit? mă întreabă cu răceală în glas.

- Nu este chiar... așa... mă bâlbâi eu neștiind cum să explic să fiu sigură că înțelege situația.

Nu vreau să creadă că sunt angajată în ceva ce de fapt nu există...

- Nu este chiar un inel de logodnă? privirea lui mă străpunge și chiar dacă își păstrează calmul din voce, observ cât este de iritat.

- Ba da...

- Și când s-a întâmplat?

- Duminică...

- După ce am plecat de la tine? tonul îi este acum ușor certăreț, însă evident supărat.

- Duminică seară...

Vreau să fac un pas spre el, nu știu de ce, însă el își strânge ochii că și când vrea să alunge din minte imagini neplăcute. Bănuiesc că e vorba de imaginea mea.

- Nu am acceptat...

Deschide încet ochii și pare mai supărat că înainte.

- Și atunci de ce poți inelul?

Vocea mea este stinsă.

- Pentru că nici nu am spus nu... i-am zis că am nevoie să mă gândesc.

- Când iubești pe cineva cu adevărat, știi exact ce trebuie să faci! Nu îți trebuie timp de gândire.

Tonul îi este apăsător și privirea fixată pe mine.

Știu că are dreptate, iar eu mă simt că o idioată în momentul asta.

Privirea lui însă mă face să mă simt și mai vinovată pentru

comportamentul meu.

Își trece nervos mâinile prin par și îmi dau seama că înjură printre buze.

Nu l-am văzu niciodată atât de supărat, iar imagina mă doare și mai tare decât vina că eu sunt cea care i-am provocat starea asta.

Însă pentru o clipă o întrebare îmi vine îmi minte: de ce este, până la urmă, atât de supărat pe mine? Dacă Nicole are dreptate și el simte ceva mai mult decât prietenie pentru mine, ce așteptări ar fi trebuit să aibe când mă aștept în orice moment să mă anunțe ziua nunții?

Întrebările mi se învârt în cap și îmi dau o stare de nervi și agitație.

- Poate că este mai bine că am cerut timp de gândire, decât să accept să mă căsătoresc și să o lungesc cât timp sucesc mințile altor femei!

Cuvintele îl lovesc în creștetul capului și se da un pas în spate uitându-se uimit și confuz la mine. Își da seama că mă refer la el.

- Poftim?!

- TU ești cel logodit! Cu ce drept te superi pe mine că sunt indecisă?

- Eu? Logodit? cuvintele îi sunt pline de uimire. Am rupt logodnă anul trecut când...

- Nu vreau să știu! îl opresc imediat.

Sunt supărată. Pe el, pe mine, pe Vlad, pe tot ce mi se întâmplă, pe răul care îmi cuprinde stomacul tot mai tare în clipă asta... Vreau să nu mai aud nimic și îmi ascund față în mâini.

- Diana... tonul îi este mai blând de data asta.

- Nu vreau să mai aud nimic acum, te rog, îi spun în timp ce îmi cobor mâinile spre stomacul care se racoleste. Putem să plecăm?

Vede pe chipul meu că nu mă simt bine.

- Nu vrei să mă ascuți?

- Nu acum.

Mă simt epuizată și obosită și nu vreau să mai continui discuția asta cu el, altfel o să vomit tot prânzul pe blatul de nuc.

- Ok. Mergem.

Spre mașină mi-o ia înainte și îmi deschide din nou ușa pentru a urcă, însă el, înainte să urce, se oprește cu spatele la mine o clipă și își trece din nou mâinile prin par.

Drumul pare că durează ore, însă ajungem în zona mea destul de repede. Pentru că nu mai suport liniștea apăsătoare și tensiunea dintre noi, îl rog să mă lase la un magazin din zonă sub pretextul că trebuie să îmi cumpăr ceva.

Îl văd deranjat de schimbarea mea de plan, însă se conformează și oprește la supermarket-ul indicat.

- Nu este nevoie să cobori și tu, îi spun când văd că vrea să se dea și el jos.

Pentru o clipă mă gândesc că ar trebui să respect ritualul nostru de sărutat pe obraz, dar de dată asta știu că e mai bine să îl sar.

- Te rog să nu mă uiți cu simulările pentru cealaltă casă. Aș vrea să mă gândesc peste week-end la câteva idei.

- Odihnește-te în weekend, îmi spune fără nicio expresie pe chip. O să îți trimit luni.

Își mută privirea în față și închide ochii strâns.

- Ok. Ne auzim luni.

Vocea îmi e ușor vinovată fiind conștientă de comportamentul meu de copil și de îndată ce închid portiera regret că am lăsat lucrurile așa. Însă merg mai departe. Aud motorul mașini accelerand nervos și trece pe lângă mine.

les din magazin cu o cutie de ceaiuri, luată la nimereală de pe un raft, după ce m-am învârtit fără sens printre raioane. Mă uit la locul unde a fost oprită mașina lui și acum nu mai este. Un lucru știu sigur pe lângă toată nebuloasă de nesiguranță care mă înconjoară: atâta timp cât nu am un răspuns clar pentru Vlad, nu este corect să port inelul.

Afară a început să plouă și simt că vremea este în același spirit că și mine. Las picăturile să îmi ude fața, fără să îmi pese că ar putea să îmi strice machiajul. Las să îmi mângâie obrazul, așa cum a făcut-o și Victor mai devreme. Gândul mă doare. Mă doare că m-am certat cu el și că nu l-am ascultat până la capăt. *De ce oare am reacționat așa? Ce se întâmplă cu mine? Ce se întâmplă cu el? Ce vrea de la mine?*

Aproape că nici nu mă opresc la semafor, însă șirul de mașini care trec prin față mea mă fac să mă opresc. Mă uit în gol în timp ce simt același gol cum mă înghite. Mă simt mai pierdută ca niciodată și

pentru prima dată îmi dau seama care sunt problemele mele și ce încearcă subconștientul meu să îmi transmită.

Am fost îndrăgostită de Victor timp de 12 ani, însă la acel bal când l-am revăzut a fost picătură care mi-a eliberat monștrii din subconștient, care în tot acest timp au încercat să îmi transmită că sunt într-o relație nepotrivită, atâta timp cât ceva acolo ascuns bătea pentru Victor. Scot inelul de pe deget cu mișcări lipste de vlagă și îl bag într-un buzunat al genții.

Mașinile încă trec până când una dintre ele se oprește în față mea pe trecere și modelul, culoarea... ceva îmi atrage atenția. Bărbatul care coboară din vehicol vine direct spre mine și se oprește în fața mea.

Ignoră claxoanele, ignoră trecătorii, sunt doar eu și el și îmi cuprinde față cu palmele lui ude de ploaie și mă sărută.

După o secundă de uimire îl cuprind cu brațele dorindu-l mai aproape de mine, iar el își coboară o mână pe spatele meu lipindu-mă de trupul lui cald. Picături de ploaie se strecoară pe buzele noastre amestecându-se cu gustul dulceag al sărutului plin de pasinune și poftă. Simt că nu mai mă satur.

Dar gălăgia din jurul nostru ne face totuși să ne desprindem după câteva clipe.

- Hai în mașină, îmi șoptește mângâindu-mi obrazul.

Îmi ține portiera deschisă în timp ce urc repede bucurându-mă că tapișeria este din piele.

Urcă și el ignorând înjurăturile celor din jor și mă privește, fericirea citindu-i se în ochi. Probabil și în ai mei.

Pornește mașina și îmi cuprinde mâna stângă cu a lui. De-odată se uită la degetele mele și observă lipsa inelului. Îmi zâmbește fără să spună un cuvânt și îmi duce mâna în dreptul buzelor lui, sărutându-mi inelarul eliberat.

Capitol 10

Oprește în parcare subterană a unui bloc nou construit. Fără să vorbim mă ia de mână și mergem către liftul care ne duce către casa lui, din ce îmi dau seama.

Îmi deschide ușa lăsându-mă să întru într-un apartament foarte mare, foarte spațios cu geamuri extrem de mari. Mă bucur să văd că este în același stil că și al meu, dar... mai mare și mai atent aranjat.

- E minunat apartamentul tău!

- Dacă mă uit bine, nu este mare diferență de stil față de al tău...
remarcă și el, iar eu sunt din nou impresionată că are replici că și când mi-ar citi gândurile.

Mă conduce în sufragerie, încă ținându-mă de mână și mă așează pe o canapea mare gri, în aceeași nuanță cu restul încăperii.

- Îți aduc imediat niște haine lăsate de Simona, să nu răcești.

Dispare în altă încăpere lăsându-mă să im trag sufletul și să îmi potolesc emoțiile. Nu pot să mă gândesc la nimic. Nu vreau. Sunt

doar fericită și vreau să mă bucur de senzația asta în cel mai egoist mod.

Se întoarce după câteva minute anunțându-mă că mi-a lăsat hainele în baia mare și pot să îmi fac și un duș, dacă doresc.

El se schimbase într-o pereche de pantaloni de trening gri, simpli și ușor mulați pe pulpele lungi și un tricou alb care îi evindentia trunchiul frumos sculptat. Era minunat.

Când ies din baie, după un duș scurt și după ce mi-am uscat și părul, îl găsesc în bucătărie în timp ce tăia niște fructe pe o farfurie alături de două câni aburinde.

Mă observă și se oprește zambindu-mi cu o sclipire vicleană în ochi.

Mă uit la hainele de pe mine și îmi dau seama că tricoul este puțin cam mic, Simona fiind mai mignonă ca mine, sau pur și simplu mai...modernă, pentru că oricât aș trage de el, tot lasă să se observe o fasiuta din abdomenul meu. Nici pantalonii de trening negrii cu câteva paiete la baza nu mă ajută, însă nu vreau să mă plâng, așa că mă mulțumesc să rad amuzată de ținuta mea.

- Aveam de ales între asta și niște pantaloni scurți din blugi, sfasiati... Pot să ți-i aduc pe aceia, dacă vrei, continuă cu entuziasm.

- Sunt foarte bine, îi spun ușor amenințător.

- Treci pe canapea, îmi spune zambindu-mi. Vin și eu imediat cu astea.

Însă mă duc spre el dorind să îl ajut și când pare că vrea să protesteze, privirea mea îl oprește, iar el acceptă să iau farfuria cu fructele tăiate.

În livingul mare bag de seama că pusese pe canapea pernuțe și o pătură care arată extrem de călduroasă.

- Ai stat mai mult în ploaie ca mine și chiar nu vreau să te ia răceală, îmi explică văzându-m privirea surprinsă.

Mă așez pe canapea după ce punem pe masă cămile și farfuria trăgându-mi picioarele lângă corp, mă acoperă cu pătura respectivă. Îmi sărută scurt buzele și apoi îmi întinde cana îndeamnându-mă să beau până nu se răcește. El se așează lângă mine și soarbe din ceaiul lui privind în gol spre televizorul pornit pe un canal de știri.

Își lasă capul pe spate și zâmbeste.

- De câte ori mi-am imaginat momentul asta... șoptește.

- Că bei ceai la tv? glumesc, așteptând să îmi spună la ce se referă mai exact.

- Alături de ține.

Răspunsul lui scurt mă face să simt acei fiori plăcuți în tot corpul. Zâmbesc bucurându-mă să îl aud spunând așa ceva.

După ce termin și eu ceaiul se întinde lângă mine, luându-mă în brațe lângă pieptul lui. Afară începe să se înnopteze și nu îmi dau seama cum trece timpul alături de el, râzând și povestind, totul atât de natural.

În timpul ăsta degetele lui trasează forme abstracte pe pielea mea, pe brațul meu, în palmă. Fără să ne gândim, gesturile vin de la sine, eu mă joc cu o șuviță din părul lui, cu tivul tricoului... El îmi atinge încet abdomenul jucându-se că și până acum cu degetele ca atingerile unei pene. Respirația lui e caldă și miroase dulce, o simt pe față, pe piept, prin tricou. Atingerea lui lasă urme din ce în ce mai fierbinți pe pielea mea. Îmi dau seama că s-a oprit din vorbit și uitându-mă în ochii lui văd aceea privire pătrunzătoare pe care acum o înțeleg, pentru că și eu știu că îl privesc cu aceeași intensitate. Trei secunde. Atât este de ajuns să simt cum timpul se oprește în loc și parcă citindu-mi gândurile mai clare că niciodată, își lipește buzele de ale mele, gustându-le, muscându-le încet, umezindu-le cu limba, gustând limba mea și invadându-mi gură flamandă. Mă lipește de el și pot să îl simt tare, pulsând pe abdomenul meu dezgolit și parcă iau foc. Îmi înfig degetele în talia lui trăgându-l și mai aproape, și îl aud cum geme în gură mea, făcându-mă să îmi pierd și mai mult controlul. Mâna lui îmi explorează fiecare centimetru al pielii, iar atingerile devin din ce în ce mai pline de pofta de a simți și mai mult din mine. Nu știu cum respir, sunt total pierdută în mirosul lui, în atingerile lui, în senzația de trupuri fierbinți. Își strecoară piciorul între ale mele, în timp ce eu îl trec pe al meu peste soldul lui. Mă apasă ușor cu coapsa încordată și simt că iau foc. Gem, iar el îmi răspunde trăgând ușor de buza mea cu dinții.

Se lipește cu fruntea de a mea și își trage sufletul ținând ochii închiși.

- Dacă nu mă oprești acum, îmi șoptește cu o voce răgușită, am să fac dragoste cu tine toată viață.

- Nu te opri niciodată, îi șoptesc și imediat gura lui pune din nou stăpânire pe a mea.

Limba o întâmpină pe a mea, îmi sughe buza, o mușcă și apoi îmi invadează iar gură. Își urcă mâna încet de pe abdomen pe sub tricoul meu trasând acele atingeri fierbinți pe coaste, până la sâni pe care îi cuprinde, îi masează, îmi strânge între degete sfârcurile întărite și apoi îi masează din nou, făcându-mă să gem în gura lui avidă. Îmi adâncesc degetele în spatele lui simțindu-i mușchii încordați, ridicându-i tricoul peste abdomen. Vreau să îi simt corpul fierbinte lipit de al meu și trăgând de tricoul lui, se mișcă cât să i-l pot trage peste cap.

Buzele lui încet se pierd în scobitură gâtului meu și îmi dau capul pe spate pentru a-i face loc. Coboară spre piept și îmi ridică tricoul dezgolandu-mi sâni umflați, gustându-i, masându-i și mușcând ușor făcându-mă să respir tot mai accelerat. Își freacă piciorul de zona mea cea mai fierbine, fiecare mișcare sincronizând-o cu mușcătura sfârcului. Îmi mușcă buza să îmi opresc gemetele de plăcere, în timp ce mâna lui coboară încet spre abdomenul meu, la elasticul pantalonilor, strecurându-se încet pe sub el, peste lenjeria subțire, tachinându-mă încet cu degetul, mângâind și apasand, trimițându-mi fiori în tot corpul. Apoi degetele lui trec sub lenjerie și le simt fierbinți pe pielea mea, apăsând ușor, jucându-se și îl aud cum geme.

- Cât ești de umedă... șoptește răgușit mușcându-mă din nou de sfârc și punând stăpânire pe sânul meu cu mai multă poftă, în timp ce degetul lui mă pătrunde. Îl scoate ușor și apoi îl bagă din nou,

facându-mă să gem și mai tare. Mă cuprinde cu podul palmei în timp ce degetul lui continuă jocul amețitor, făcând cercuri, întrând și ieșind din mine, grăbind ritmul tot mai tare, în timp ce îmi mușcă sfârcul, îl linge și suflă peste el după care îl soarbe din nou. Un al doilea deget se alătură jocului halucinant masându-mi bumbul clitorisului și celălalt deget mă pătrunde tot mai adânc, mai repede, mai năucitor, mai fierbinte, tot mai repede, tot mai fierbinte până explodez și un "ah" puternic îmi eliberează pieptul. El nu se oprește, însă scade ușor din intensitate lăsându-mă să mă adun, iar gură lui urcă spre a mea umezindu-mi buzele uscate. Îi răspund la sărut cu poftă pentru că vreau mai mult. În timp ce degetele lui continuă un joc ușor, îmi plimb mâna pe pieptul lui, pe abdomen, până trec pe sub șiretul pantalonilor de trening și nu poartă boxeri. E tare, umed și pulsează sub mâna mea care abia reușește să îl cuprindă și îl strâng, iar el geme muscându-mi buza înroșită. Mă joc cu el în sus și în jos, încet, bucurându-mă de pielea sa umedă și fină.

Se ridică într-un cot cu o mișcare agilă, scoate tricoul de pe mine și apoi mă eliberează de pantaloni și lenjerie, admirându-mi corpul gol.

- Ești superbă, îmi șoptește trăgându-mă sub el și acoperindu-mă cu trupul lui.

Mă sărută cu aceeași poftă și despărțindu-mi picioarele se așează peste mine, cuprinzându-mi pulpă cu palma puternică și făcându-mă să îi simt erecția împingându-se în mine prin pantalonii de trening care încă îi poartă. Mă excită că este atât de aproape și totuși atât de departe și îi cuprind posteriorul cu palmele, dezgolindu-l pe jumătate, apasându-l în mine. Îi simt capul penisului aproape

penetrându-mă prin materialul textil și simt că înnebunesc de dorința. Trag de pantaloni mai mult, dezgolindu-l, eliberadu-l și dorindu-l în mine. Îl cuprind cu mâna, în timp ce Victor se desprinde încet din sărutare privindu-mă cu respirația aproape tăiată, așteptând, iar mâna mea îl conduse spre zona mea umedă și pregătită să îl primească.

Mă pătrunde încet, iar privirile noastre nu se desprind, și cu cât îl simt tot mai adânc, cu atât mă simt mai completă. Îmi mușc buza de jos și el îmi cercetează față cu o admirație evidentă. Mă sărută din nou cu poftă, mângâindu-mi obrazul, gâtul, coborând spre sâni și în timp ce mișcărilor lui devin ritmice, îmi strânge sfarcul cu degetele, jucându-se. Gură lui continuă să o stăpânească pe a mea în același joc plin de dorință, iar mișcărilor devin mai accelerate, simțindu-l de fiecare dată când intră și când iese din mine, tot mai repede, tot mai apăsat, tot mai fierbinte, respirațiile noastre tot mai zgomotoase și simt din nou cum mă cuprind valurile de căldură și terminăm amândoi în același timp, eliberându-ne printr-un geamăt puternit și apoi continuă să mă sărute.

Îmi sărută buzele și obrații, pe gât și se întoarce din nou pe buze, sărutări ușoare, umede, până când încet respirațiile ni se liniștesc.

Se întinde lângă mine și înlăturând cu piciorul pătură pe care el s-a descărcat, mă lipește de trupul lui gol, strângându-mă în brațe, iar eu mă fac mică lăsându-l să mă protezeje. Mă sărută pe frunte, pe tâmplă și ridicându-mi bărbia mă privește blând.

- Ești bine?

Zâmbesc.

- Perfect, șoptesc. A fost... și fac o pauză pentru a găsi cuvântul cel mai potrivit.

Zâmbește și el, completând:

- Perfect.

Aprob din cap și îl sărut, simțindu-mă în al nouă-lea cer.

Deschi ochii încet și câteva raze îmi dau de înțeles că azi e o zi fără ploaie. E liniște și miroase a flori care mă duc cu gândul la primăvară. Îmi simt respirația caldă pe față în timp ce părul meu este îmbrășțiat pe brațul care îl am pe post de pernă. Are pieptul dezgolit și nu rezist tentației de a-l atinge peste puținele fire de par pe care le are.

Îmi dau seama că pentru prima dată după mult timp, în dimineața asta nu am nici cea mai mică stare de rău, nici un puls accelerat, nici o senzație ciudată în stomac, în afară de acea senzație plăcută de emoție și fericire.

Brațul lui se mișcă trăgându-mă mai aproape de el și îmi dau seama că s-a trezit.

- Bună dimineața, frumoaso.

E adormit, dar ochii lui negrii sunt pătrunzători și totodată jucăuși.

Îmi dau seama de gândurile lui și chicotesc.

- Bună dimineață.

- Ai dormit bine?

- Surprinzător de bine.

- Te-am că obosit aseară, și îmi zâmbește cu subînțele, amintindu-mi de seară precedent, canapeaua, baia fierbinte, dormitorul...

- Ești minunat, mărturisesc cu sinceritate, ușor serioasă.

- Nu vreau să te pierd din nou, spune pe un ton mai serios.

Nu prea înțeleg la ce se referă acel "din nou", însă cuvintele lui mă fac să mă simt mult prea fericită să cer explicații.

- Ține-mă aproape și nu îmi da drumul, șoptesc.

- Îți promit.

Cuvintele lui sunt puternice și mă fac să îl sărut, să mă pierd din nou în căldură corpului lui, în îmbrățișarea fierbinte care nu vreau să îmi mai dea drumul niciodată.

Sunt doar eu și el, restul nu mai contează, cel puțin pentru restul de timp pe care îl petrec acum cu el.

Mai târziu după ce luăm micul dejun împreună, pe care tot el îl pregătește, lăsându-mă și pe mine să îl ajut destul de puțin, ne jucăm prin bucătărie în timp ce strângem resturile de mâncare și punem farfuriile în mașina de spălat vase. Nu scapă nicio ocazie să mă atingă, să îmi lase câte o sărutare pe părul meu, pe umăr, pe gât.

Niciodată nu am avut un mic dejun atât de relaxant, jucăuș și erotic.

Telefonul lui sună și cât vorbește îmi amintesc că și al meu este uitat pe undeva prin geantă. Mi-e teamă să îl verific, însă spre surprinderea mea am doar două apeluri nereluate de la Vlad și un sms în care îmi

spune că muncește până târziu și că dacă nu îi răspund presupune că și eu fac același lucru.

Mă simt vinovată. Cu adevărat vinovată. L-am înșelat, chiar dacă decizia mea de a mă despărți de el a fost luată chiar dinainte de a mă sărută cu Victor. Nu este o scuză, însă cel mai corect este să îl anunț și pe Vlad decizia mea.

- Mihnea, e jos, vine să îmi aducă niște acte, mă anunță amuzat Victor, iar cuvintele lui mă rup total de gândurile mele, ducându-mă cu adevărat într-o stare de șoc și fac ochii mari.

- Unde mă ascund?!

- De ce să te ascunzi? râde privindu-mă cu uimire.

- Pentru că nu vreau să mă vadă!

- Diana, nu vreau să ascund ce e între noi.

Cuvintele lui sunt frumoase și mă fac să fiu tot mai conștientă de ceea ce s-a întâmplat azi-noapte, de ceea ce se întâmplă între noi și îmi place că el gândește așa. Sunt fericită, dar totuși:

- Victor, nu l-am mai văzut pe fratele tău de ani de zile... Ultimul lucru pe care îl vreau este să mă vadă în lenjerie prin casa ta. Lasă-l măcar să mă vadă îmbrăcâtă cu o creație de-a mea, înainte să ne prindă în această ipostază.

Tonul meu îl amuză în continuare, însă pare că mă înțelege.

- Dacă tu vrei, ok. Poți să aștepți în dormitor. O să încerc să scap cât mai repede de el.

Și mă sărută cu pasiune, iar când aud soneria, fug repede în dormitor spre amuzamentul lui.

- Mai dormi mult? aud vocea lui Mihnea când intră în apartament și îmi dau seama că nu am închis bine ușa de la încăpere. Dacă o mișc, sigur își va da seama că e cineva aici, așa că mă pitesc după ea chicotind.

- Te-am sunat și mai devreme, dar nu ai răspuns.

- Nu am auzit telefonul.

- Îți permiți să ignori așa apelurile?

- Doar când am altceva mai important de făcut.

- Cum ar fii...?

- Da-mi actele să le semnez, Mihnea. Chiar am treabă.

- Uuu... ce grăbiți suntem, îl ironizează acesta.

Urmează câteva clipe de liniște și tot Mihnea continuă.

- L-am contractat pe Darius săptămâna asta și am văzut că și ție ți-a ajuns mașina aia de print. Se pare că planul tatei de a-i ajuta pe frații Marinescu o să se împlinească mai repede decât se aștepta.

- Mihnea, vorbim altă dată despre asta.

- Victor, nu pot să discut cu tata despre treaba asta... Vreau doar să înțeleg de ce lui i s-a făcut așa milă de ei cât să ne ceară să îi ajutăm financiar.

- Nu ne-a cerut să ne fie milă de ei, vocea lui Victor este îngrozită.

Dacă gândești atât de greșit, atunci lasă-l pe Darius în pace.

- Dar nu vreau! Omul e foarte bun pe ceea ce face și deja o să mă ajute cu un nou soft.

- Atunci încetează să gândești că îi faci un favor!

- Am fost doar surprins de rugămintea tatei, atâta tot, dar văd că și tu ești la fel de sensibil. Ai terminat de semnat? Măine seară nu uita că mâncăm la mama.

Pământul mi s-a zdruncinat sub picioare atât de tare încât sunt pe podea, încercând să îmi controlez corpul care tremură. Cuvintele lui Mihnea îmi răsună în cap "vreau doar să înțeleg de ce lui i s-a făcut așa milă de ei cât să ne ceară să îi ajutăm financiar". Asta a fost motivul pentru care Victor m-a căutat cu adevărat? Că să se prefacă că are nevoie de ajutorul meu când de fapt caută o cale să îmi dea bani sub un aspect frumos împachetat? Mă doare gândul acesta și simt cum lacrimile îmi curg încet pe obraji, în timp ce privesc spre patul răvășit. Și asta făcea parte din planul lui? S-a culcat cu mine din milă? Corpul meu a venit la pachet cu desenele mele? Cum pot să mai cred un cuvând din ceea ce a spus când totul a pornit de la o mare minciună?

Aud ușa de la intrare când se închise și în secundă următoare Victor apare în dormitor, panicat. Își da seama că am auzit.

- Diana, lasă-mă să îți explic, spune rugător când mă vede cu brațele în jurul corpului și cu lacrimile care mi se preling pe față.

- Am auzit destul, Victor, răspund tăios și îmi ridic privirea rece spre el, și mă ridic spre dresing să îmi iau hainele.

- Diana, ai înțeles greșit.... continuă el. Mihnea s-a exprimat... greșit!

Mă îmbrac mai repede că niciodată și trec pe lângă el ignorând cuvintele lui.

- Diana, te rog ascultă-mă, continuă cu voce hotărâtă. Nu pleca până nu mă lași să îți spun ce s-a întâmplat de fapt...

Sunt rănită și mă doare sufletul de îmi vine să mă prăbușesc, acolo la ușă și să nu mai mă ridic niciodată.

- Victor, mi-au ajuns poveștile tale și cuvintele dulci, spun cu spatele la el în pragul ușii. E timpul să mă întorc la realitatea mea și să uit tot ce s-a întâmplat între noi. Este cel mai bun lucru pe care pot să îl fac acum pentru mine.

Îl las acolo, în ușă, blocat, și plec spre lifturi unde sper din tot sufletul să nu vină după mine.

Mă urc într-un taxi căruia îi dau adresa de la birou și în mașina aia acolo încep să plâng, ignorând șoferul care mă întreabă îngrijorat dacă mă poate ajuta cu ceva. Da, poate, să mă ducă cât mai departe de el, dar nici biroul meu sau casa mea nu vor fi atât de departe cât am eu nevoie să fie. Trebuie să plec. Ajung în biroul gol și amintirile legate de cina împreună cu Victor sunt inevitabile. Mă bântuie peste tot și simt că mă sufocă. Deschid seiful de unde îmi iau pașaportul și niște bani, aruncându-le în geantă și îmi amintesc de inel. Îl scot din geantă și după ce îi arunc o ultima privire mă îndrept spre biroul

Valentinei unde scriu un bilet pentru Vlad, în care îi cer să mă ierte că pun punct relației în modul acesta și pun biletul împreună cu inelul într-un plic pe care scriu adresa acestuia.

Pe agenda Valentinei notez două puncte: "Trimite asap prin curier plicul" și "Am plecat din București. Nu știi când mă întorc, preiei mesajele. Nu mă suni, doar mail pt urgențe."

Mă schimb în ceea ce aveam în atelier pentru zilele în care mai rămâneam pe acolo peste noapte și plec spre aeroport cu gândul de a lua primul avion spre Londra, orașul meu de suflet.

Am noroc și găsesc un loc liber chiar pentru un zbor care pleacă în mai puțin de două ore, așa că mă îndrept spre poarta de îmbarcare, unde mă așez într-un colț, mică, pierdută și fără nicio idee ce o să fac mai departe. Știu doar că trebuie să plec departe de tot, departe de Victor, omul pe care l-am iubit de 12 ani fără să îmi dau seama până acum. Plâng de dorul lui și de durerea provocată, în spatele ochelarilor și ignorând dacă cineva bagă de seamă. În difuzoare este anunțată îmbarcarea zborului meu. Îmi șterg lacrimile și mă urc în avion.

Capitol 11 & Final

Capitol 11

Mă uit în gol că un prost și nu știu ce să fac. A urcat în lift, iar eu nu am oprit-o. Am lăsat-o din nou să plece și nu îmi dau seama dacă chiar puteam să o opresc. Trebuia să o fac într-un fel să mă asculte și să îmi spun cuvintele pe care îmi doresc de 12 ani să i le spun. I-am promis că nu o să îmi dau drumul și totuși am făcut-o.

Trag o pereche de blugi pe mine și un pulover și ies din apartament, gândindu-mă de unde să încep căutarea ei.

Acasă nu îmi raspunde nimeni și după ce insist câteva minute bune îmi dau seama că nu este acolo. Singurul loc pe care îl mai știu este biroul ei, însă nici acolo nu am succes. Mașina ei este parcată tot în față, acolo unde era de vineri după-amiază când am luat-o eu. Unde ar putea fi? Mă opresc în mijlocul trotuarului și îmi trec degetele prin par, trăgând totodată de el. Nu pot să cred că am pierdut-o și mai rău e că nu am nici cea mai mică idee unde poate fi, dacă este bine sau a

pățiți ceva. Sun pe numărul pe care îl mai am din atelier, însă nici un succes și îmi dau seama că tot ce pot să fac este să aștept. Să aștept ziua de luni să revin aici unde știu că o să o găsesc pe ea sau pe asistenta care mă va ajuta să o găsesc. Pană luni o să îmi pierd mințile, știu, dar o să continui să o caut.

După câteva ore mă întorc la ea la apartament, din nou fără succes, la atelier la fel, iar telefonul îl are închis de când a plecat de la mine.

Stau treaz până târziu în noapte, cu o sticlă de whisky lângă mine derulând fiecare moment alături de ea, mângâierile, sărutările, umezeală ei, și apoi toate dispar în fața imaginii ei, rănită, cu lacrimi în ochi și tremurând. *Ce am făcut? Cum a putut să o pierd din nou?* Vreau să dau vină pe Mihnea că a vorbit în acel moment, dar nu e vina lui. Nu trebuia să ascund față de ea de unde am primit imboldul și curajul să o caut. Mai beau o gură din alcoolul care îmi arde stomacul gol și doresc să îmi amortească de tot simțurile și cât mai repede.

Mă trezesc pe la prânz mahmur, cu un gust amar în gură și cu o durere de cap incredibilă. Nu cred că mă așteptam la altceva după sticlă aia nenorocită, deci îmi merit soarta. Îmi fac un dus și mai dau o tură în căutarea Dianei. Cum nu o găsesc deloc, trag concluzia firească că este la vreo prietenă poate chiar cu scopul de a mă evita. Mă doare gândul, însă îi las încă un mesaj pe telefonul închis, în care o rog să îmi dea un semn să știu că este ok. Eu nu îi cunosc prietenele, în afară de cele două fete pe care le-am cunoscut acum câteva zile la prânz și am schimbat doar câteva vorbe.

Mă întorc acasă după ce bântui pe străzile orașului în speranța că o să o zăresc și telefonul îmi sună, însă spre dezamăgirea mea este Simona.

- Sper că nu ai uitat de cină noastră de azi, zice repede. Știi că săptămâna viitoare plec și azi este ceva chiar special, zice cu entuziasm în glas însă eu nu am nici o dispoziție să particip.

- Chiar nu mă pot revanșa față de tine cu o masă copioasă zilele următoare?

- Vrei să chiulești? zice surprinsă, te omoară mama!

Face o pauză în care eu mă conformez în tăcere cu planul și continuă.

- Victor, ești ok? tonul ei este un pic îngrijorat.

- Nu, Simona, recunosc, însă fără să dau detalii. Am dat-o în bară cu ceva și nu știu cum să o repar.

- Probleme cu fetele? întreabă amuzată.

- Nu, o mint pentru că nu vreau să discut subiectul, însă continui în gând. *Nu fetele, doar o fată. Acea fată.*

- Atunci nu am cum să te ajut. Sunt sigură că le rezolvi tu, că ești băiat mare.

Cuvintele îmi răsună în minte și după ce închid cu ea, însă nu pot să nu mă întreb dacă de data asta chiar o să o rezolv.

Cina este la fel de plictisitoare ca și celelalte sau de data asta mi se pare mie îngrozitor de lungă, pentru că îmi doresc să plec mai repede

de aici, să fiu singur. Ceilalți observă că sunt morocănos, însă preferă să nu mai întrebe nimic după ce le spun scurt că nu dau detalii.

Ca de obicei, după masă rămân împreună cu Mihnea și tata la un pahar, pe care intenționez să îl scurtez cât mai repede.

- Apropo! spune Mihnea de-odată întorcându-se spre mine. Am auzit că se căsătorește Diana.

Aproape scap paharul din mână.

- Despre ce vorbești? îl întreb aspru.

- M-am întâlnit azi cu Darius cu niște treabă și când l-am întrebat ce mai face sora lui, mi-a spus că tocmai primise și el vestea că s-a logodit.

- Știe de la ea lucrul asta?

Chestionarul meu este tot mai dur, pe măsură ce îmi crește și tensiunea de draci. A zis că se întoarce la viața ei, dar dacă a acceptat cererea tipului ăla, sunt un om pierdut.

- Să fiu sincer, cred că a zic ceva de genul că doctorul cu care este ea s-ar fi dat de gol... Dar poți să o întrebi și tu!

Aș vrea eu să o pot întreba... Devin tot mai agitat și mai furios, așa că plec cât mai repede, lăsându-i pe ai mei cu multe semne de întrebare.

Pe drum mă bântuie cuvintele lui Mihnea. Până la urmă s-a logodit cu ăla? Cum poate să facă asta când știe că nu îl iubește? Când știe că alături de mine poate fi cu adevărat fericită? Ofterz... Ce spun... Știe că

am mințit-o, se simte trădată și s-a întors către el. *Dar oare eu sunt pregătit să renunț la ea?*

Nu. De data asta, după ce am avut-o atât de aproape de mine, știu sigur că o să lupt pentru ea până în ziua nunții, poate chiar și după aceea.

Luni dimineată.

Mă îmbrac repede și după ce îmi amân prima intanire, mă opresc la atelierul Dianei. Mașina este neclintită, dar totuși merită să văd dacă a venit.

Valentina, asistență ei mă recunoaște imediat și mă primește cu un zâmbet luminos și parcă simt că încearcă să flirteze cu mine.

- Mă bucur să te revăd, spune ea dându-și părul după ureche.

- Trebuie să discut ceva foarte important cu Diana. Am încercat să o contactez pe mobil, dar îl are închis, spun puțin mai serios decât ea.

- Este plecată din București, spune ea ușor. Mi-a lăsat instrucțiuni să o contactez doar pe mail până se întoarce și să îi preiau mesajele... Așa că pot să preiau și mesajul tău.

- Ai idee unde a plecat mai exact? Întreb ingnorând zâmbetul ei, însă făcând-i un pic jocul, pentru că ea e singura mea legătură cu Diana.

- Din pacare nu... rămâne un pic gânditoare. E prima dată când pleacă așa.

- O fi plecat la mama ei? Întreb mai mult pentru mine, însă ea îmi răspunde.

- Nu e acolo. M-a sunat mai devreme doamna Marinescu, care la fel încerca să dea de ea.

Îmi țin ochii închiși pentru câteva clipe. Fiecare pistă care apare, se destramă imediat.

Plec de acolo lăsând-o pe Valentina cu cartea mea de vizită și cu rugămintea să mă anunțe când află orice veste despre Diana.

Ziua trece îngrozitor de greu. Sunt mai mult absent de la discuții încercând să mă gândesc cum să dau de ea. Îi trimit mai multe mailuri, însă nu primesc nici un răspuns, oricât de mult m-aș holba la telefon.

Pe la 6 mai sun o dată la atelier și Valentina îmi spune că Diana i-a răspuns doar la câteva mailuri toată ziua. Sunt ușurat să aflu că măcar cineva a dat de ea, că este întreagă și răspunde la mailurile cuiva, chiar dacă nu și la ale mele.

Sau poate că nu răspunde doar la ale mele. Poate că totuși cuiva i-a spus unde este, cineva mai apropiat decât asistenta ei. Și îmi reamintesc de prietenele ei.

Din fericire Valentina mă ajută cu numărul de telefon al Nicoletei și simt că văd luminița de la capătul tunelului lung și întunecat.

O sun pe acesta care este foarte surprinsă să mă audă.

- M-ai sunat să îți spun detaliile deocheate? întrebă ea râzând, însă în disperarea mea nu mai am puterea să joc teatru.

- Nicole, am nevoie de ajutorul tău, spun serios. Ne putem întâlni 10 minute? Dar să rămână între noi, te rog.

O pauză scurtă și acceptă.

Mă întâlnesc cu ea în fața blocului ei, unde o aștept lângă mașină când coboară.

- Ce ai făcut? mă întrebă cu o urmă de mustrare, dar totuși amuzată.

Îmi place tonul ei familiar și simt că pot să îi spun despre mine și Diana, în special că știu faptul că ea a remarcat de la masă atracția dintre noi și a fost foarte entuziasmată. Cel puțin așa îmi spusese Diana, și văzând-o acum simțeam că pot fi deschis.

Îi povestesc cât mai pe scurt ce s-a întâmplat, cât de mult regret că nu m-a ascultat și că nu am intenționat nicio clipă să o jicnesc sau să o fac să se simtă rănită. Îi spun că tot ce vreau este să o văd și să îi explic și ei lucrurile astea, pentru că nu pot să o pierd din nou.

Mă ascultă cu uimire și fascinație, totuși am îndoială că o să mă ajute.

- Am văzut că are telefonul închis, dar nu am insistat, pentru că nu dau de ea cu zielele atunci când are treabă.

Tonul ei este serios și gânditor.

- Însă ce îmi spui este serios și dacă zici că a plecat, am și o bănuială unde este după o asemenea poveste.

Fac ochii mari și nu pot să cred că există speranță.

- În Londra, răspunde ea scurt, iar eu mă fac alb.

- Sunt pierdut, șoptesc rezemându-mă de mașină.

- Nu chiar, zice ea cu un strop de speranță în glas, ceea ce mă face să fiu foarte atent. Lasă-mă să vorbesc cu ea în seara asta și încerc să aflu dacă chiar e acolo și la ce hotel. Apoi poți să o suni acolo.

- Să o sun? Întreb surprins de soluția ei slabă. Mă duc direct acolo!

Rămâne surprinsă, însă pe chipul ei văd încântare.

- Încerc! subliniază ea. Sper să și reușesc...

- Sunt sigur că metodele tale sunt destul de ingenioasă cât să aflu tot ceea ce îți propui... spun ușor mios, încercând să îmi stăpânesc fericirea că am șansă să o găsec.

- Oo, lingusitorule! Știam eu că o să ne înțelegem!

Radem ușor amândoi, după care îmi spune pe un ton mai serios.

- Nu uită că îmi tradez cea mai bună prietenă pentru tine. Sper să îmiiei apărarea când o să încerce să îmi taie limba!

- O să îmi dau mână pentru tine, dacă este cazul! glumesc eu în timp ce ne despărțim și mă îndrept spre casă sperând să primesc vești cât mai curând.

Mă întorc în locuința mea, însă nu îmi găsec locul. Totuși pentru prima dată chiar simt că am poftă de mâncare așa că îmi fac rapid un sandwich. Mă gândesc dacă Diana o fi mâncat. La cum are problemele de sănătate și la cât este de supărată probabil că nu poate să mănânce. Mai uit la jumătatea de sandwich care mi-a rămas și îmi dau seama că poftă de mâncare a dispărut. *Trebuie să o găsec.*

După aproape două ore Nicole mă sună și inima începe să îmi bată înainte să apuc să răspund.

- Îmi ești dator vândut!

Vocea ei entuziasmată mă face să explodez de speranță. Îmi spune că a reușit să dea de ea pe skype, apelurile telefonice avându-le încă inactive. Îmi dă numele hotelului la care stă și după ce îi mulțumesc cu cerul și pământul, fac o rezervare la primul avion către Londra. Nu găsesc nimic pentru seară asta, însă am un zbor dimineață. Fac și o rezervare la hotelul în care stă Diana, să fiu sigur că o să fiu lângă ea, și după ce îmi arunc câteva haine într-o geantă de mână, mă așez agitat pe canapea.

Recepționista nu îmi poate spune numărul camerei în care se găsește Diana, dar cred că îmi vede disperarea și o sună în cameră, însă nimeni nu răspunde. Îmi duc bagajul în camera mea și decid să aștept în lobby până când ea o să se întoarcă. Mă înarmează cu răbdare și mă așez într-o poziție cât mai comodă, picior peste picior, plin de încredere că totul o să fie bine. Trebuie să cred lucrul asta ca să o pot convinge și pe Diana.

Trec minute bune și îmi găsesc mici preocupări. Mă joc cu telefonul, mă joc cu capacul sticlutei de apă, răsfoiesc o revistă... Când o văd.

Portarul îi deschide ușa și ea intră privind în gol, trasă la față și obosită. Inima mi se oprește, iar privirea ei, ca și când mă simte, se ridică spre mine și rămâne împietrită.

Asta e șansa mea.

Mă ridic încet, nescăpand-o din ochi, de frică să nu dispară și mă apropiu de ea.

Îmi doresc să o iau în brațe, să o sărut și să o țin aproape, dar mă opresc la jumătate de metru de ea, cu frică să nu mă respingă. Ea mă privește nevenindu-i să creadă.

- Te iubesc, spun scurt și ridic o mână pentru a o opri în cazul în care vrea să spună ceva.

Gestul parcă o trezește la realitate și clipește des.

- Te iubesc încă de când mă vedeai ca pe un puștan de 17 ani și m-ai făcut să devin bărbatul care sunt acum numai ca să îți dovedesc că sunt perfect pentru tine. Timpul a trecut și am crezut că te-am uitat, însă anul trecut la petrecerea aia mi-ai dat toată lumea peste cap. Mi-am dat seama că iubirea mea era adevărată și tot ce făcusem până atunci, mă pregătise doar ca să te întâlnesc pe tine din nou.

Mă ascultă cu atenție și nu îmi dau seama ce simte, însă continui cu aceeași convingere confesiunea mea, ignorând străinii care trec pe lângă noi.

- Când am încercat să aflu mai multe despre tine m-am lovit de zvonurile că esti pe cale să te căsătorești și o perioadă am crezut că nu am nicio șansă, chiar dacă zâmbetul tău din seara cu gala îmi bântuia visele și mă făcea mereu să mă întorc cu gândul spre ține. Însă acum câteva săptămâni tată m-a luat pe mine și pe Mihnea de-o parte și ne-a spus că și-ar dori că noi să fim la fel de apropiați de tine și fratele tău, așa cum a fost el și părinții tăi. Era marcat de tragedia

prin care trecuserăți de curând și imaginea pe care el mi-a descris-o cu suferința prin care ai trecut, cât și vina că nu am fost alături de tine... M-a terminat. Eram în stare să îmi vând și sufletul numai să mai am o șansă să îți vorbesc măcar. Mihnea a fost de acord să apeleze la serviciile lui Darius pentru IT, iar eu am inventat pe loc povestea cu mașina, fiind convins că era pretextul perfect să te readuc în viață mea...

- Adică tu nu aveai de gând să cumperi mașina de print? vocea ei nu trădează nicio emoție.

Îmi pierd speranțele.

- Nu până în seara aceea.

Mă privește ușor încruntată și continui fără să o las să tragă concluzii, până nu sunt sigur că știe tot ce simt.

- Am fost egoist. Am făcut orice doar să am ocazia să își arăt cât de mult te iubesc și să îmi dau seama dacă totul a fost doar în capul meu sau și tu simți la fel. Nu am vrut să te rănesc, nu am vrut să te jicnesc, am vrut doar o șansă.

Fac o pauză să respir și continui resemnat.

- Și am dat-o în bară. Dar ți-am promis că o să te țin aproape și nu o să îți dau drumul și vreau să știi dacă mă lași să îmi țin promisiunea.

Privirea ei este la fel. Mă aștept să treacă pe lângă mine și să mă ignore pentru tot restul vieții. Deschid gură să mai zic ceva, însă nu

știi ce aș mai putea spune, dar ea ridică mâna în același gest pe care l-am făcut eu mai devreme și mă oprește din a scoate un cuvânt.

- Prima dată când mi-a fost rău, a fost în dimineață după acea petrecere. Atunci a început totul. De atunci corpul meu încerca să îmi transmită semnale că viața mea perfectă este o minciună. Dar totul s-a oprit în ziua când am rămas la tine, când mi-am dat seama ce îmi lipsea, ce încerca să îmi transmită.

Simt speranță... Oare vrea să spună ceea ce îmi doresc să aud? Inima îmi bate tot mai tare.

Zâmbește visătoare.

- Nu a fost dragoste la prima vedere. A fost o dragoste care a mornit timp de 12 ani din ziua în care am purtat o rochie albastră și am dansat cu un băiat atent și politicos, care a explodat la un bal când am văzut băiatul acela transformat în cel mai frumos bărbat pe care l-am cunoscut, dar am reușit să o conștientizez abia în clipa în care am fost din nou în brațele lui și am simțit că sunt cu adevărat completă.

Lacrimile îi umezesc ochii și văd fericirea.

Îi cuprind fața cu mâinile și o sărut cu toată dragostea care zace în mine și care vreau să i-o ofer toată viața mea. Mă cuprinde cu brațele și o simt lipită de corpul meu. În sfârșit e lângă mine și simt că explodez de fericire.

- Și chiar ai cumpărat mașina aia de print ca să ai un pretext să stai pe lângă mine? mă întrebă încă în brațele mele.

- Iubita mea, cumpărăm și 10 mașini numai să pot să îți vorbesc.

- Dar nu te-ai gândit că era mai simplu să mă scoți la o cafea?
- Și după o simplă socializare la cafea, ce pretext mai aveam?
- Hmm... bună întrebare.
- Îmi rămânea o singură soluție: să îmi faci o rochie.

Chicotitul ei mă înnebunește. O strâng mai tare în brațe și o sărut până rămânem fără răsufare.

Final

Sunt în biroul tatei și aștept o reacție din partea lui. Mă privește cu uimire și se pare că a rămas fără replică. Bea o gură din paharul de vin și pare că își recăpăta suflul.

- Am zis să te împrietenești cu ea, nu să o iei de soție, încearcă el să glumească cu un zâmbet forțat. Adică... face o pauză gânditor, trebuia să mă aștept că așa ceva se poate întâmpla.

Mă uit uimit la el că a spus așa ceva.

- Când erai tânăr, la nuntă aia am văzut în ochii tăi cum o priveai. Era ceva ce și eu am trăit acum mulți ani.

Se așează pe un fotoliu și eu mă rezem de birou ascultându-l cu interes.

- Am crezut că ți-a trecut, ca multe alte iubiri pe care le-ai avut în anii care au urmat, însă în seara când am pomenit numele ei și ce îmi doream de la voi... se uită la mine și știu că citește că într-o carte

deschisă. Ai cumpărat o mașină de zeci de mii de euro numai ca să o atragi lângă tine.

Zâmbesc, recunoscând că m-a prins.

- Până în seară aia am crezut că ești la fel ca mine, însă atunci mi-am dat seama că ești mult mai bun. Ești în stare să faci orice pentru a-ți atinge fericirea și asta mă face cu adevărat mândru.

Îmi zâmbește și mă bucur să văd că tatăl meu, cel căruia am încercat mereu să îi dovedesc că alegerile mele sunt corecte, îmi recunoștea în sfârșit realizările și starea de fericire pe care o aveam, făcând ceea ce îmi doresc eu.

Privirea lui se întristează ușor și eu îl privesc întrebător.

- Eu unul, cel puțin legat de dragoste nu am fost în stare să lupt pentru acea trăire deosebită. Mi-a fost frică să risc și când am avut curajul să spun ceea ce îmi doresc, era prea târziu.

- Despre ce vor... mă opresc imediat și mă corectez: despre cine vorbești?

- Despre Elena, recunoaște cu rușine în glas

- Mama Dianei? Întreb cu stupoare.

Bea o gură din vinul roșu și privind în gol îmi răspunde.

- Am renunțat prea ușor la ea, am acoperit sentimentele mele cu o prietenie specială pe care doar noi doi o înțelegeam, o comunicare ciudată, care o simțeam de multe ori telepatică, însă când i-am cerut cu adevărat să vină cu mine, era prea târziu. Pentru fericirea noastră

egoistă ar fi trebuit să sacrificăm două familii, care nu aveau nici cea mai mică idee despre ce simțeam noi, așa că încet ne-am distanțat.

Sunt șocat de povestea tatălui meu. Nici nu știu ce aș putea să spun. Și totuși mi se face pielea de găină când îmi dau seama că acum aș fi putut fi frate vitreg cu Diana.

- Deci îți poți imagina cât mă bucur să văd că dragostea noastră a fost transmisă la copiii noștri și ei acum pot trăi cu adevărat fericirea care o merită.

Îmi zâmbește și când mă uit în ochii lui căprui îmi dau seama de sufletul lui tânăr, care a trăit aceleași sentimente pe care le trăiesc eu acum și mă bucur că am avut curajul de a lupta pentru ea. Însă eu nu am de gând să îmi încalc promisiunea făcută, așa că mă duc către tatăl meu, care se ridică în picioare și îl iau în brațe, mulțumindu-i.

The End